SVOBODA
Founded in 1893
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо про Україну!

Рік 117, ЧИСЛО 7, П'ЯТНИЦЯ, 12 ЛЮТОГО 2010 РОКУ 1893 Vol. 117, No. 7, FRIDAY, FEBRUARY 12, 2010 $1.00

В. Янукович перемагає в другій турі виборів президента України

Віктор Янукович в 2009 році. Фото УНІАН

Попередні підсумки виборів

КИЇВ. – Центральна виборча комісія повідомила, що станом на 9 лютого було оброблено 99.97 відс. протоколів повторного голосування виборів президента України. Участь у голосуванні в Україні узяла 25,485,461 особа. Визнано недійсними по Україні 1.19 відс. бюлетенів. Не підтримали жодного кандидата 4.36 відс. виборців (1,112,661 особа).

За кандидата Віктора Януковича проголосували 48.96 відс. виборців (12,477,763 особи), за кандидата Юлію Тимошенко – 45.47 відс. виборців (11,589,504 особи). За В. Януковича найбільше виборців проголосувало на Донбасі і в Криму, за Ю. Тимошенко – на Волині, в Галичині і Прикарпатті.

За кордоном на 113 дільницях оброблено усі протоколи. Взяли участь у голосуванні 45,193 виборці. Не підтримали жодного кандидата 4.54 відс. За В. Януковича проголосували 33,96 відс. (15,349 осіб), за Ю. Тимошенко – 60,57 відс. (27,374 особи).

Офіційне оголошення результатів виборів президента України має відбутися після встановлення результатів виборів, опублікування в газетах „Голос України“ та „Урядовий кур'єр“ повідомлення про результати голосування та про прийняте Центральною виборчою комісією за підсумками голосування рішення – не пізніше, як на третій день після підписання протоколу про результати голосування. Вступ на пост новообраного президента України – не пізніше, як через 30 днів після офіційного оголошення результатів виборів. *(ЦВК)*

Юлія Тимошенко не хоче визнавати свою поразку

КИЇВ. – Прем'єр-міністер України Юлія Тимошенко покищо офіційно не визнала перемоги Віктора Януковича на виборах. Про це вона 8 лютого оголосила на засіданні фракції Бльоку Юлії Тимошенко і поставила завдання своїм юристам готуватися до судового оскарження результатів виборів.

Сергій Соболєв, керівник виборчого штабу Ю. Тимошенко, заявив, що команда юристів уже зібрала необхідні протоколи і має намір довести, що вибори сфальсифікували.

Частина присутніх на засіданні фракції на чолі з віце-спікером парляменту Миколою Томенком виступили за визнання перемоги В. Януковича і перехід політичної сили Ю. Тимошенко в опозицію.

Народний депутат Нестор Шуфрич сказав, що таке реаґування Ю. Тимошенко лише затягне інавґурацію президента на декілька тижнів.

Міжнародні спостерігачі назвали другу туру виборів свідченням демократії в Україні. Голова зовнішньополітичного відомства Европейського союзу Кетрін Ештон 8 лютого привітала українців з високою явкою на виборах і відданістю демократичним процесам, яку вони продемонстрували. *(Бі-Бі-Сі)*

Канадська капеля бандуристів закінчила успішний сезон

Михайло Ваврришин

ТОРОНТО. – Канадська капеля бандуристів завершила найбільш успішний концертний сезон за всю восьмирічну історію свого існування.

Вартісним закінченням плідної праці капелі стала програма „Концерт козацьких пісень", яка відбулася 13 грудня 2009 року, а співспонзором цієї події була Ліґа Українців Канади. Цей амбітний музичний проєкт був присвячений 300-ій річниці з дня смерті гетьмана Івана Мазепи та 350-ій річниці перемоги козацького війська під проводом Івана Виговського над армією московського царя під Конотопом. Концертна програма мала великий успіх у слухачів, що неодноразово переривали виступ гучними оплесками.

Канадську капелю бандуристів було засновано в червні 2001 року. Вона складається з 35 співаків-хористів та 15 бандуристів з провінції Онтаріо. Учасники капелі мають вік від 13 до 84 років. До складу капелі входять 10 родинних дуетів – батьки з синами. Від дня створення капеля провела понад 80 мистецьких виступів у Північній Америці.

(Закінчення на стор. 10)

Канадська капеля бандуристів виступає в Українській православній церкві св. Апостола Андрія в Блумінґдейлі, Ілиной під час зустрічі з Патріярхом Київським і всієї Руси-України Філаретом.
Фото: Михайло Ваврришин

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

У Національній академії оборони розпочався „Тиждень НАТО“

КИЇВ. — 8 лютого в Національній академії оборони України розпочався щорічний 10-ий „Міжнародний тиждень НАТО“. В Управлінні прес-служби Міністерства оборони України цього року захід буде присвячений створенню нової стратегічної концепції Альянсу. Головною метою Міжнародного тижня є ознайомлення українських військовослужбовців, науковців вищих військових навчальних закладів, представників громадських організацій з сучасними тенденціями, особливостями розвитку і трансформації Організації Північно-атлантичного договору, результатами проведення миротворчих акцій, новими військовими ініціативами Альянсу. Для участи у заході до Києва прибула велика група представників Альянсу на чолі з начальником Оборонного коледжу НАТО в Римі генерал-лейтенантом Бундесверу Вольфом-Дітером Лоезером. Також у праці Міжнародного тижня беруть участь чужоземні дипломати. Як заявляють у Міністерстві оборони, проведення Міжнародних тижнів НАТО у Національній академії оборони (починаючи з 2001 року) дозволяє покращити якість підготування українських офіцерів, які залучаються до виконання заходів міжнародного співробітництва, та сприяє становленню єдиних поглядів і підходів щодо формування реґіональної і ґльобальної безпеки *(УНІАН)*

Посольство США в Україні вводить нову анкету

КИЇВ. — Починаючи з 26 лютого, всі громадяни України, які мають намір звернутися до Посольства США в Києві за неіміґраційною візою США, окрім віз нареченої/нареченого (візи для відвідування США з туристичною метою, з діловою поїздкою, працевлаштування, навчання, дипломатичної діяльности і участи в програмах обміну), повинні будуть використовувати нову електронну анкету – форму DS-160. Про це 8 лютого повідомив Відділ преси, освіти і культури посольства. „Форма DS-160 замінить три форми, які використовувалися раніше (DS-156, DS-157, та DS-158). Нова форма є ключовим елементом в ґльобальному пляні Бюра консульських справ Держдепартаменту США з введення електронного оброблення візових анкет“, – йдеться в повідомленні. Посольство зазначає, що, заповнюючи нову анкету DS-160, необхідно буде завантажити фотографію для анкети, заповнити саму анкету англійською мовою і надіслати її через Інтернет. Заповнити анкету треба заздалегідь, до призначеної дати співбесіди. Також необхідно роздрукувати одну сторінку-підтвердження подання форми і принести її з собою в консульський відділ у день призначеної співбесіди. Детальнішу інформацію про нову електронну анкету для отримання віз DS-160 можна знайти на сайті Державного департаменту США. У повідомленні посольства також наголошується, що особи, які бажають отримати візи нареченої/нареченого, повинні, як і раніше, надавати заповнену форму DS-156. *(„День“)*

Україна приєдналася до конвенції про права інвалідів

НЮ-ЙОРК. — Україна приєдналася до конвенції про права інвалідів. Про це сказано в повідомленні центру новин ООН. 8 лютого Україна передала Генеральному секретареві ООН Бан Кі-Мунові ратифікаційну грамоту до конвенції. Для України конвенція набуде чинности 6 березня. Конвенцію ратифікували 79 держав, вона стала першою міжнародною угодою, яка зобов’язує захищати права інвалідів. Вона містить 50 статтей, спрямованих на захист і заохочення прав інвалідів, ліквідацію дискримінації стосовно них, забезпечення їхнього права на працю, охорону здоров’я, освіту й повну участь у житті суспільства, доступ до правосуддя, забезпечення особистої недоторканости, свободи від експлуатації й зловживань, свободи пересування. У грудні 2009 року Верховна Рада ратифікувала конвенцію Організації Об’єднаних Націй про права інвалідів і факультативний протокол до неї. Президент Віктор Ющенко підписав її 24 вересня 2008 року в штаб-квартирі ООН у Ню-Йорку. *(„День“)*

Американське обладнання передано українській митниці

КИЇВ. — Посол США Джон Тефт 4 лютого мав зустріч з головою Державної митної служби України Анатолієм Макаренком з нагоди передання Київській центральній спеціялізованій митниці та іншим структурним підрозділам Служби високотехнологічного обладнання, наданого Україні американською урядовою Програмою експортної контролі і безпеки кордонів. Церемонія передання відбулася у центральному терміналі української філії оператора міжнародних поштових відправлень. Під час зустрічі Посол США і голова Державної митної служби України обговорили двостороннє співробітництво, а також відповіли на запитання журналістів. Центральна спеціялізована митниця була створена у 2008 році для митного оброблення експрес-вантажів, міжнародної пошти, дорогоцінних каменів і металів, дипломатичної пошти, відправлень, що підлягають експортній контролі, та інших вантажів особливої цінности або пов’язаних з особливими ризиками. *(Посольство США в Україні)*

Президент підписав закон про студентське самоврядування

КИЇВ. — Президент України Віктор Ющенко 4 лютого підписав закон про студентське самоврядування, боротьба за який велась з 2002 року, повідомив голова секретаріяту Української асоціяції студентського самоврядування Олександер Смирнов. Закон, який отримав номер 1798-VI, наближає права студентського самоврядування в українських вузах до рівня, характерного для західних сусідів України – держав-членів Европейського союзу. Зокрема, згідно з Законом, органи студентського самоврядування отримують 10-відсоткову квоту у складі вчених рад вузів та факультетів. Також процедура відрахування та поновлення на навчання студентів і аспірантів має передбачати погодження з органами студентського самоврядування. Фінансовою основою діяльности студентського самоврядування стануть відрахування в обсязі не менше 0.5 відс. „спеціяльного фонду“ бюджету вищого навчального закладу. Не менше третини цих коштів витрачатиметься на потреби діяльности наукових товариств студентів і аспірантів. *(Прес-служба Президента України)*

Дату вручення вірчих грамот Посла Росії ще не погоджено

КИЇВ. — Дату вручення новим Послом Росії в Україні Михайлом Зурабовим вірчих грамот Президентові Вікторові Ющенкові поки що не узгоджено. Про це 5 лютого повідомив заступник глави Секретаріяту Президента України Андрій Гончарук. Однак, за його словами, він не бачить проблеми в тому, щоб це було зроблено найближчим часом.Також він спростував інформацію про нібито існування домовлености між українською і російською стороною, що – як компроміс – документи будуть адресовані до В. Ющенка, але М. Зурабов не буде вручати їх йому. Вірчі грамоти, які привіз з собою Посол Росії в Україні, адресовані Президентові Вікторові Ющенкові. Відповідно до міжнародних норм, зазначив А. Гончарук, у вірчих грамотах повинне бути прізвище того, кому вручаються ці документи, і якщо російський Посол не вручить їх В. Ющенкові, грамоти доведеться переробляти. М. Зурабов був призначений послом в Україні замість Віктора Черномирдіна на початку серпня 2009 року. Однак, через кілька днів після підписання відповідного указу Президент Росії Дмитро Медведев адресував своєму українському колезі В. Ющенкові послання, в якому звинуватив його в проведенні антиросійського курсу і оголосив про рішення відкласти прибуття посла до Києва. 25 січня М. Зурабов прибув до Києва і вручив копії вірчих грамот міністрові закордонних справ України Петрові Порошенкові. *(„Кореспондент“)*

Відкрилась виставка до 20-річчя виходу УГКЦ з підпілля

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. — У Прикарпатському музеї визвольних змагань в Івано-Франківську 6 лютого відкрилась виставка фотодокументів до 20-річчя виходу з підпілля Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ). На виставці представлено фотодокументи про будні УГКЦ в умовах радянського режиму. В експозиції виставки понад 50 унікальних фотодокументів про історію УГКЦ у роки підпілля: архівні фото, рукописи, церковна атрибутика, які збирали працівники музею впродовж 13 років. За словами в. о. директора музею Оксани Романів, найціннішим серед усіх експонатів є архів обкому Компартії України. „Тут є документи, які якраз свідчать про те, як радянська влада намагалася контролювати абсолютно все, що відбувалося у церкві, – наголосила вона на відкритті виставки. – Є спеціяльно розроблена інструкція про те, як священик має сповідати людину, яка прийшла до нього на сповідь, як „витягувати“ з неї потрібну інформацію. Окрім того, тут є особисті речі священників, які працювали в підпіллі“. Прикарпатський письменник Василь Гук презентував на виставці свою книгу про підпільну церкву „Святиня крізь століття“. За його словами, у книзі йдеться про життя та діяльність греко-католицьких священників в умовах підпілля. У ній містяться рідкісні документи, уривки листів, стародруків та фото церков, які зібрані в різних архівах Прикарпаття. Автор повідомив також, що книга „Святиня крізь століття“ виграла ґрант Наукового товариства ім. Шевченка у США, проте вийшла накладом всього 300 примірників. *(УНІАН)*

В. Ющенко звільнив ряд послів у різних країнах світу

КИЇВ. — 5 лютого Президент України Віктора Ющенко звільнив Бориса Базилевського з посади Посла України в Ірляндії, Ігоря Поліху – з посади Посла України в Республіці Індія, а також з посад Посла України в Банґлядеш, в Республіці Мальдіви, в Демократичній Соціялістичній Республіці Шрі-Лянка, в Королівстві Непал за сумісництвом. Крім того, Президент звільнив Ігоря Логінова з посади Посла України в Ісламській Республіці Іран; Івана Довганича – з посади Посла у В’єтнамі та з посади Посла України в Королівстві Камбоджа за сумісництвом; Ігоря Лосовського – з посади Посла України в Малязії. Інну Огнівець звільнено з посади Посла України в Словацькій Республіці. *(УНІАН)*

В Україні заснували три нові почесні звання

КИЇВ. — Президент Віктор Ющенко 4 лютого підписав три закони, якими встановлюються нові почесні звання. Зокрема В. Ющенко заснував звання: Заслужений гірник, Заслужений працівник цивільного захисту та Заслужений працівник туризму. Верховна Рада прийняла закони про заснування даних звань 20 січня. Всі закони вступають у силу з 1 січня 2011 року. *(„Кореспондент“)*

Рік Костянтина Острозького

ОСТРОГ. — У Національному університеті „Острозька академія“ 28 січня спільно з газетою „День“ прийнято рішення про присвячення 2010 року постаті князя Костянтина Острозького (1460-1530). Саме 28 січня українська спільнота відзначатиме 550-річчя з дня народження князя. К. Острозький – один з найвидатніших полководців і політичних діячів минулого України. Він виграв багато битв, найвидатніша з яких відбулася під Оршею, де він розгромив багатотисячну російську армію, врятувавши Велике князівство Литовське від російської окупації. К. Острозький сприяв утвердженню в Україні Маґдебурзького права, зробив чимало для становлення православ’я. Оголошуючи 2010 рік роком К. Острозького, ініціятори цього рішення прагнуть привернути увагу українців до величної постаті князя. Минулий рік газета „День“ разом з Національним музеєм історії України проголошувала роком Івана Мазепи. *(УНІАН)*

В. Янукович перемагає в другій турі виборів президента України

Біографія Віктора Януковича

Віктор Янукович народився 9 липня 1950 року в місті Єнакієвому Донецької области в родині робітника. Українець. Освіта – вища, закінчив Донецький політехнічний інститут за фахом інженер-механік, Українську академію зовнішньої торгівлі. Доктор економічних наук, професор, дійсний член Академії економічних наук України, член Президії Національної Академії Наук України.

Трудову діяльність розпочав у 1969 році, працюючи робітником Єнакіївського металюрґійного заводу. Протягом 20 років працював на керівних посадах – був генеральним директором виробничих об'єднань „Донбастрансремонт", „Укрвуглепромтранс" та Донецького обласного територіяльного об'єднання автомобільного транспорту.

У 1997-2002 роках перебував на посаді голови Донецької обласної державної адміністрації, 21 листопада 2002 року призначений на посаду Прем'єр-міністра України.

Одружений, дружина Людмила – домогосподарка. Має двох синів: Олександра і Віктора. Займається спортом. *(ЦВК)*

Людмила і Віктор Януковичі (в центрі) під час відвідання Свято-Успенського монастиря у селі Нікольське Донецької области 10 липня 2008 року.
Фото: архів УНІАН

З передвиборної програми Віктора Януковича

„Вірю в те, що народ України дасть свою категоричну оцінку всій помаранчевій владі, цим бездарним політиканам, через вибори очистить українську владу від популістів, політичних авантюристів та корупціонерів .

Впевнений, що у цей складний час народ України довірить мені відповідальну справу подолання катастрофічних наслідків їх злочинного правління. Я готовий використати свій багаторічний досвід та знання на благо людей і країни.

За роки своєї роботи на різних посадах, під час перебування при владі й в опозиції я зформував монолітну та відповідальну команду однодумців, команду висококлясних фахівців, які без зайвої політичної метушні та гучних заяв досягають поставлених цілей, отримують позитивний результат".

* * *

„Прагну реального утвердження в Україні европейських стандартів демократії, неухильного забезпечення прав і свобод людини. Виступаю за надання російській мові статусу другої державної. Я - послідовний прихильник цивілізованого вирішення цього питання, здійснення збалянсованої державної мовної політики, яка адекватно реаґує на мовні потреби суспільства, відповідає загальновизнаним нормам міжнародного права, Европейської хартії реґіональних мов або мов меншин".

* * *

„Доб'юся прийняття нового податкового кодексу, зроблю Україну найбільш інвестиційно привабливою у Східній Европі.

Створю пільгові умови для залучення інвестицій у розвиток соціяльної інфраструктури сільської місцевости, газифікацію сільських населених пунктів, будівництво автошляхів, медичних і освітніх закладів – забезпечу високий рівень соціяльних стандартів для кожного громадянина України незалежно від його місця проживання".

* * *

„Головним завданням національної зовнішньої політики вважаю збереження позабльокового статусу України. Враховуючи сучасні геополітичні реалії, переконаний у тому, що позабльоковий статус України є ключовим елементом національної безпеки, ґарантом піднесення її міжнародного впливу і авторитету.

Відновлю дружні та взаємовигідні відносини з Російською Федерацією, країнами СНД, забезпечу стратегічне партнерство зі США, ЕС, країнами „великої двадцятки".

* * *

„Забезпечу вдосконалення механізмів державної влади, зміцнення засад парляментаризму і демократії, реформування системи правосуддя. Продовжу рішучу боротьбу з корупцією та тіньовою економічною діяльністю. Прагнучи до суспільного проґресу, й надалі захищатиму конституційне право громадян на вільне вираження своїх поглядів і переконань". *(ЦВК)*

12 лютого почнеться XXI Зимова Олімпіяда-2010

Лоґо Олімпіяди (зліва) та Українського дому у Ванкувері. Адреса Українського дому: 3150 Ash St., Vancouver, BC Canada. Тел.: (778) 839-2430. Електронна пошта: ukrainehouse2010@gmail.com

12 лютого у Ванкувері, Канада, почнуться XXI зимові Олімпійські ігри – міжнародні спортивні змагання, офіційними організаторами яких є Організаційний комітет Ванкуверу.

Ванкувер заснований в 1886 році. Населення – 600 тис. осіб. Це третє за розмірами місто Канади після Торонто і Монреалю.

Це будуть треті олімпійські ігри, які приймає Канада, і перші в провінції Британська Колюмбія. Канада приймала літні Олімпійські ігри в 1976 році в Монреалі і зимові Олімпійські ігри 1988 року в Калґарі, Альберта.

Ванкувер стане найбільшим і найтеплішим містом, де відбувалися зимові Олімпіяди. Метеорологи відзначають, що нинішній лютий – найтепліший за останні 83 роки. На гірських схилах, де відбудуться змагання, ростуть квіти. Організатори завозять сніг з вищих місць, а також пакунки соломи. „Замість чотирьох-п'яти метрів снігу, у нас буде три метри соломи і два метри снігу", – з сумом констатував віце-президент організаційного комітету Тім Гайд.

Водночас добрі вістки приходять з Вістлеру, де будуть змагатися гірські лещетарі. У січні там випало 10 метрів снігу, що є найвищим показником з 1979 року.

Ванкувер – не перше місто, яке має проблеми зі снігом напередодні змагань. У 1998 році в Наґано напередодні ігор зовсім не було снігу, але потім він несподівано випав. Подібне було і в Інсбруку в 1964 році.

Ванкувер був обраний столицею Олімпіяди 2 липня 2003 року. На проведення зимової Олімпіяди 2010 року, крім Ванкуверу, претендували корейський Пхенчхан та австрійський Зальцбурґ.

Церемонія відкриття Олімпіяди-2010 у Ванкувері розпочнеться о 6-ій год. вечора за місцевим часом. Ігри триватимуть до 28 лютого, коли олімпійський прапор буде переданий представникам міста Сочі, Росія, де відбудуться наступні зимові ігри у 2014 році. На Олімпіяді-2010 буде розіграно 86 комплектів нагород у 15 видах спорту.

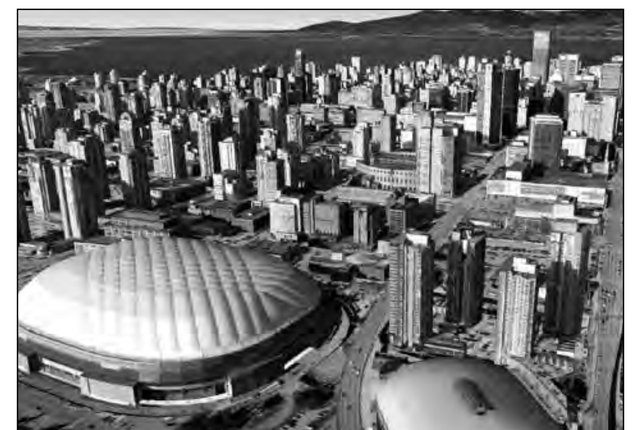
Олімпіяда-2010 стане першою зимовою Олімпіядою, церемонія відкриття і закриття якої відбудеться в закритому приміщенні – у найбільшому в світі надимному стадіоні „Плаза Британської Колюмбії". Змагання відбудуться також на інших дев'яти площах.

Гасло Ванкуверу: „З палаючими серцями". Вперше олімпійські медалі будуть не плоскими, а зігнутими, причому не буде двох медалей з однаковим зображенням – побачити загальний малюнок можна, лише якщо зібрати всі медалі разом. Під час ігор функціонуватимуть два олімпійські селища – у Ванкувері і Вістлері.

З історії зимових Олімпіяд: перші зимові Олімпійські ігри відбулися в 1924 році у французькому містечку Шамоні, на церемонії відкриття ігор у 1936 році в німецькому Ґарміш-Партенкірхені був вперше урочисто запалений олімпійський вогонь, Олімпіяда 1952 року в Осло була єдиною, яка відбулася в столиці держави, перед цією Олімпіядою вперше відбулася естафета олімпійського вогню, прямі телевізійні трансляції вперше проведені в 1956 році з італійського міста Кортіна-д'Ампецо. *(НОК України)*

Місто Вістлер, де оселилася Національна збірна команда України. *Фото: ВЕ*

Загальний вигляд Ванкуверу. Фото: Google Cities

АМЕРИКА І СВІТ

На електростанції у США стався вибух

МІДЛТАВН, Конектикат. — Під час вибуху 7 лютого на електростанції в місті Мідлтавн у штаті Конектикат загинуло п'ять осіб і десятки поранені. Раніше представники пожежної та поліцейської служб міста повідомили про „численні жертви". Вибухнув газопровід на підприємстві „Kleen Energy". До місця події прибули авта швидкої допомоги, аварійна служба і вертоліт. Генеральний менеджер підприємства Ґордон Голк підтвердив, що є постраждалі, але не уточнив кількість поранених або загиблих. Кілька житлових будинків, розташованих поблизу електростанції отримали, пошкодження. Мешканці кількох населених пунктів, що мешкають у радіюсі 15 миль від електростанції, повідомили, що чули вибух. *(„Кореспондент")*

Шатл „Ендевор" злетів до МКС

КЕЙП-КАНЕВЕРАЛ, Фльорида. — Американський космічний корабель „Ендевор" стартував 8 лютого з космодрому Кейп-Каневерал в штаті Фльорида. На борту шатла – шість астронавтів. Вони мають встановити дві нові модулі на Міжнародній космічній станції (МКС). Політ триватиме 13 днів. Це одна з останніх місій американських космічних кораблів багаторазового використання. Використання шатлів припинять цього року. *(Радіо „Свобода")*

Вашінґтон потерпає від негоди

ВАШІНҐТОН. — Негода не полишає столицю США. Федеральний уряд оголосив 8 лютого неробочим днем для своїх працівників. Вашінґтон і його околиці потерпають від потужних снігопадів. Товщина сніжного покриву подекуди сягає 60 сантиметрів. Більшістю доріг пересуватися неможливо. Не покращує ситуацію і снігоприбиральна техніка, яка працює цілодобово. Розщичати дороги у постраждалих від хуртовин реґіонах узялися представники Національної ґвардії. У багатьох районах не вдається відновити електропостачання. Без світла – близько 100 тис. осіб. Прогнози невтішні: столицю США знову замете снігом. *(„5 канал")*

Видано Альманах-2010

Вийшов друком Альманах Українського Народного Союзу на 2010 рік. Докладна розповідь про нове видання буде вміщена у наступному числі „Свободи".

Читайте альманахи на веб-сторінці: www.svoboda-news.com/almanach.htm

Росія втрачає найкращих науковців і спеціялістів

ВАШІНҐТОН. — У недавно оприлюдненому звіті, що його опрацювала 3 лютого компанія „Томсон Ройтерс", якій належить інформаційне аґентство „Ройтерс", говориться про те, що Росія втрачає впливи в науці і в основаних на науці галузях індустрії. Крім цього, спостерігається „втечу мозгів" з Росії, що лише поглиблює проблему. У звіті сказано, що російська наука потерпіла внаслідок різких бюджетних скорочень з часу упадку Радянського Союзу у 1991 році. Фінансування найкращих наукових установ дорівнює не більше 5 відс. того, що отримують подібні установи у США. У грудні минулого року Президент Російської Федерації Дмитро Медведєв скритикував державну компанію „Роснефт", яка має найбільші у світі резерви нафти і газу, але витрачає лише 0.015 відс. своїх прибутків на досліди і розвиток. За приблизними підрахунками, в пошуках вищої платні, фінансування, приміщення і обладнання – країну залишило 80 тис. науковців. Директор московського Інституту проблем ґльобалізації Михайло Деляґін каже, що погані умови праці, бюрократія і відсутність модернізації – це додаткові фактори, які впливають на втечу талановитих людей. У недавно опублікованому коментарі ув'язнений критик Кремля і колишній голова нафтової компанії „Юкос" Михайло Ходорковський заявив, що попит Росії на знання у фундаментальних і прикладних науках зменшується з уваги на зацікавлення сировиною і на корупцію. *(„Голос Америки")*

Лікар М. Джексона не визнав себе винним

ЛОС-АНДЖЕЛЕС. — Особистий лікар Майкла Джексона кардіолог Конрад Мурей 8 лютого не визнав себе винним у ненавмисному вбивстві співака, і його відпустили з залі суду під заставу в 75 тис. дол. Наступні судові слухання з участю особистого лікаря М. Джексона відбудуться 5 квітня. Якщо суд визнає лікаря винним, йому загрожує до чотирьох років тюремного ув'язнення. М. Джексон раптово помер 25 червня 2009 року. Правоохоронні органи, які з'ясовують обставини смерти співака, дійшли висновку, що М. Джексон помер від декількох сильнодіючих ліків, введених особистим лікарем. *(„Кореспондент")*

Росія відмовилася брати участь у військових акціях в Афганістані

МОСКВА. — Росія не братиме участи у військових акціях коаліційних сил в Афганістані. Про це 9 лютого заявив секретар Ради безпеки Російської Федерації Микола Патрушев, коментуючи повідомлення засобів масової інформації про заклики офіційних осіб НАТО до Москви взяти участь у військових акціях в Афганістані. „Ми виступаємо категорично проти участи наших військових в акціях в Афганістані. Ключ до вирішення афганської проблеми лежить не у військовій, а в мирній площині", – сказав М. Патрушев. 7 лютого Генеральний секретар НАТО Андерс Фоґ Расмусен, виступаючи на 46-ій Мюнхенській конференції з безпеки, не виключив можливість приєднання Росії до акцій Альянсу в Афганістані. За його словами, в першу чергу Росія могла б співпрацювати з НАТО в Афганістані у сфері підготування пілотів, постачання гелікоптерів, брати участь у навчанні афганських збройних сил і разом з Альянсом боротися з проблемою наркотрафіку. *(„Кореспондент")*

Парлямент Румунії дозволив США розмістити системи ПРО

БУКАРЕШТ, Румунія. — Парлямент Румунії дозволив Сполученим Штатам розмістити на території країни системи протиракетної оборони (ПРО), повідомив 5 лютого Президент країни Траян Басеску. Йдеться про нові системи стеження та ракети-перехоплювачі середньої дальності. Угоду щодо розміщення систем ПРО підпишуть американський уряд та румунський парлямент за кілька місяців. Сам проєкт, який має забезпечити захист від балістичних ракет, запрацює за п'ять років. Торік Білий Дім уже плянував розміщення систем ПРО в Европі. Головно – у Чехії та Польщі. Але новий Президент Барак Обама скасував домовленість. *(„5 канал")*

Голова Ради Федерації РФ критикує Путіна

МОСКВА. — Прилюдна критика на адресу прем'єр-міністра Росії Володимира Путіна з боку голови Ради Федерації російського парляменту Сергія Миронова 4 лютого викликала реакцію серед членів політичної партії В. Путіна, які тепер вимагають звільнення законодавця. С. Миронов, який займає третю за значенням посаду в російській структурі влади, у відповідь закликав до пошанування прав меншости в парляменті. Правляча партія „Єдина Росія" розпочала повномаштабну атаку на С. Миронова після того, як він у прямому етері по всенаціональному телебаченню заявив, що він і його партія „Справедлива Росія" категорично не погоджуються з запропонованим В. Путіним пляном бюджету і виходу країни з економічної кризи. С. Миронов також схарактеризував програму „Єдиної Росії" як „сумнівний консерватизм". В. Путін користується незвичайним привілеєм, що він очолює партію „Єдина Росія", хоча офіційно не є її членом. „Єдина Росія" закликала С. Миронова подати у відставку. Член президії партії Андрій Ісаєв заявив, що С. Миронов повинен підтримувати, а не критикувати уряд, і додав, що у вищій палаті парляменту партійні угруповання заборонені. С. Миронов стверджує, що правляча партія переслідує членів „Справедливої Росії" на муніципальному рівні, де їх залякують і навіть усувають з роботи. Він також каже, що вже час, щоб кожний зрозумів, що політична різноманітність і багатопартійна система – це не чиясь примха, але конституційний принцип, ґарантований Конституцією Росії. *(„Голос Америки")*

Росія купує у Франції наступальний корабель

ПАРИЖ. — Французьке міністерство оборони 8 лютого повідомило про продаж Росії новітнього військового корабля. Це перша подібна домовленість між Росією і членом НАТО. Поки що залишається незрозумілим, де саме будуватиметься корабель такої кляси як „Містраль" водотонажністю у 23 тис. тонн і завдовжки у 299 метрів. Президент Франції Ніколя Саркозі схвалив продаж одного „Містралю", однак, як повідомила французька аґенція з породажу зброї DGA, військово-морські сили Росії попросили ще три кораблі. Угоду про продаж першого корабля ще не підписано. „Містраль" – це наступальний корабель, який може перевозити гелікоптери, військову техніку і військо. Росія намагається модернізувати свої військово-морські сили й армію загалом. Перспектива того, що французький „Містраль" може бути використано проти членів НАТО або їх союзників змусило багатьох в альянсі захвилюватися. Один із американських високопосадовців, які супроводжують секретаря Департаменту оборони США Роберта Ґейтса під час його візити до Парижа заявив, що „в нас є питання" до Франції щодо цієї домовлености. *(Бі-Бі-Сі)*

„Google" готується до відкриття київського бюра

ДУБЛІН, Ірляндія. — Найбільша в світі інтернет-компанія „Google" готується до відкриття київського бюра. Спеціялізацією бюра стане продаж контекстної реклями. Компанія шукає для київського бюра керівника проєктів і стратега з проєктів. Виходячи з опису вакансій, спочатку метою роботи українського бюра буде продаж контекстної реклями в мережі „Adwords". На сьогодні „Google" в Україні представляє одна людина – керівник з розвитку підприємництва Дмитро Шоломко. Основна праця над створенням українських версій продуктів компанії проводиться в Дубліні. Ірляндське бюро зараз теж шукає одного співробітника для розвитку українських послуг. Зараз у „Google" понад 70 бюр в усьому світі. *(„Інститут масової інформації")*

Роман Купчинський – батіг для комуністів та посткомуністичних клептократів

28 січня в британському журналі „The Economist" було надруковано статтю, присвячену св. п. Романові Купчинському. Переклад статті вміщено нижче.

У своїй свободі вони не мають батьківщини. А на своїй батьківщині вони не мали свободи. Роман Купчинський – воїн в уніформі та без неї, який помер 19 січня у віці 65 років, був однією з найвизначніших особистостей серед тих, хто воював у, здавалося б, безнадійній, але врешті-решт – у тріюмфальній боротьбі проти окупації радянською владою східньої частини Европи.

Багато з того, що він робив під час „холодної війни", все ще залишається секретним. Син українського емігранта, який перебрався у США, він служив моряком у В'єтнамі. Потім працював „на уряд". Проводив кампанії на підтримку політичних в'язнів в СРСР і був потужним борцем в інформаційній війні проти радянської влади в Україні.

Але, на відміну від багатьох своїх побратимів – воїнів „холодної війни", він не оголосив про перемогу у 1991 році, і не пішов у відставку. Він повернув свій вогонь проти нового, ще підступнішого ворога: проти „злиття" організованої злочинности з пострадянськими спецслужбами, зокрема проти поетапного корумпування нафтової та газової галузей промисловості. Він редаґував захоплюючий двотижневий „дайджест" про злочинність та корупцію у пострадянському реґіоні для Радіо „Вільна Европа"/Радіо „Свобода". (Для читачів зазначимо, що нинішнє видання є лише слабким відображенням того, що колись було, тому рекомендуємо „подорож" по архівах).

Ті, хто читав його звіти у цьому виданні, а пізніше – для аналітичного центру Фонду Джеймставна, відзначали їх доказовість, інформативну наповненість та змістовність.

Однак, вони були лише „розбавленою" версією того, що він знав насправді. Західні енерґокомпанії та уряди довіряли йому, використовуючи його в якості консультанта, щоб роз'яснити жахливий звіринець кумівства, шпигунства та жадібности, які зустрічаються на дикому Сході. І він зберігав їхні секрети.

Багатьом людям приємно, коли їх називають „ходячою енциклопедією". Р. Купчинський ж це заслужив. Але це – лише одна з його заслуг. Його товариство було шумним та гучним, його рішучість перехитрити „поганих хлопців" – надихала. Ваш автор одного разу потребував термінової допомоги проти, здавалося б, найнепереможнішого ворога у цьому світі. „Ромків" солоний гумор заспокоїв мої нерви, а його глибокі знання допомогли виграти битву.

Р. Купчинський був символом покоління, яке втікало від тоталітаризму та шукало нову домівку на Заході. Таких, як він, можна знайти у всіх інших реґіонах: Валдас Адамкус та Вайра Віке-Фрейберґ – колишні президенти Литви та Латвії відповідно, або Томас Гендрік Ілвес, чинний естонський голова держави. За останні 20 років можна знайти ще багато кого, серед усіх вікових груп та повсюдно в суспільному житті колишніх поневолених націй.

Їх великою перевагою було „бінокулярне бачення". Живучи на Заході, вони могли набагато краще розуміти, яким є життя у багатому, вільному світі, чи воно добре, чи хворе – краще, ніж більшість їх співвітчизників, які перебували вдома – і це направду спрацьовувало. Адже вони також використовували глибокі знання історії та традицій своїх країн – набагато більше в окремих випадках ніж ті, хто жив під радянською владою. Хоча це працювало не у всі часи: після 1991 року окремі емігранти, які повернулися, виявилися зверхніми, бундючними та відверто дивакуватими. Окремі з них померли дуже рано: Стасис Лозорайтіс, провідний дипломат Литви на Заході, швидко згорів у 70-річному віці від раку печінки у 1994 році, і його країна втратила його цілісність, шарм та далекоглядність. Але найкращі та найуспішніші з них відіграли величезну ролю у забезпечення майбутнього своїх країн після краху комунізму.

Р. Купчинський був одним з найсерйозніших – як у себе в країні у боротьбі з такими неспокійними бюрократіями, як Федеральне бюро розстежень чи Центральне розвідувальне управління, так і в Україні з бюрократичними проблемами у зовнішній розвідці, у приватному секторі, засобах масової нформації чи аналітичних центрах. Він продовжував читати, писати та говорити – споживаючи багато нікотини та алькоголю – аж до його смерти.

Що ж ми будемо робити без нього?

Переклад англійської мови:
Оксана Винничук

Нагороди закордонним українцям

КИЇВ. – За вагомий особистий внесок у збереження та збагачення національної історико-культурної спадщини, активну діяльність у справі повернення культурних цінностей в Україну та з нагоди річниці утворення Державної служби контролю за переміщенням культурних цінностей через державний кордон України Президент України Віктор Ющенко 4 лютого нагородив у США орденом „За заслуги" III ступеня Володимира Баранецького, президента Української Вільної Академії Наук (УВАН) Альберта Кіпу, орденом княгині Ольги III ступеня – скульптора Мірталу Пилипенко, завідувачку канцелярії УВАН Оксану Радиш-Міяковську, відзнакою Президента України Хрест Івана Мазепи – громадського діяча Євгена Штендеру

* * *

3 лютого Президент України В. Ющенко присвоїв дипломатичний ранґ Надзвичайного і Повноважного Посланника першої кляси Костянтинові Кудрикові – Генеральному консулові України в Чикаґо. (*Прес-служба Президента України*)

НА ТЕМИ ДНЯ

Явище бандерофобії в сучасній російській свідомості

У зв'язку з оприлюдненням Указу Президента України Віктора Ющенка про надання (посмертно) звання Героя України Степанові Бандері, одному з найвідоміших і тому люто ненавиджених Москвою борців за свободу і незалежність України, негайно на цю внутрішню українську справу відгукнулося Міністерство закордонних справ Російської Федерації, назвавши факт нагородження „одіозним". Також цей давно назрілий Указ не сподобався на Донечині, котра перебуває під промосковським впливом Віктора Януковича і його Партії Реґіонів. Група депутатів Донецької обласної ради навіть подала до суду, вимагаючи скасування згаданого Указу Президента. Глибші, тепер уже не тільки політичні, але й психологічні причини розходження поглядів на С. Бандеру і його діяльність аналізує київський політолог Ігор Лосєв. Нижче вміщуємо його дослідження у дещо скороченому варіанті.

„Бандєровщина" в російській свідомості має мало спільного з бандерівщиною як реальним феноменом української історії. Ставлення до українського національного руху в колах навіть освічених і ліберальних російських інтеліґентів залишається на рівні суто пропаґандистському. Великим поступом в осмисленні цього явища російською свідомістю було б забуття бодай істерично-звинувачувального тону, що панує практично в усіх російських текстах, навіть тих, котрі мають претензію на академічність.

У цій свідомості, а ще більше підсвідомості, історична реальність перетворилася на символ, що живе своїм автономним від істини життям. Цей символ надзвичайно активно використовується у багатьох публікаціях, що мають за мету створювати неґативний імідж України, окремих її реґіонів та політичних сил.

На теренах самої України цей символ є наріжним каменем усієї пропаґанди лівих та проросійських партій і організацій, що має прислужитися меті протиставлення західних і східних реґіонів держави, залякування російського та російськомовного населення сходу і півдня якоюсь жахливою, жорстокою, невідомою, а тому ще страшнішою силою. Над створенням цього символу працював величезний загін комуністичних пропаґандистів протягом останніх 60 років, і ця робота не припиняється й донині. У сучасній Росії покищо не зафіксовано серйозних спроб неупереджено розібратися в цих фактах української історії.

„Бандєровєц" постає у сприйнятті пересічного росіянина на підсвідомому рівні як свого роду „антиідеал" України, як живе втілення „поганої України" на відміну від ідеалу доброї України-Малоросії, що перебуває під цілковитою політичною і духовною контролею Москви. Це, так би мовити, модель найгірших рис українця, як їх собі уявляє російська свідомість. Тип антиросійський за визначенням, саме через своє українство, через максимально різкий і непоступливий прояв, маніфестацію свого українства у формах, що принципово за своїм характером зіставні з формами демонстрації „російськости" росіянином як представником державного народу.

Проте така поведінка українця, що є віддзеркаленням поведінки росіянина, поляка, німця, угорця як носіїв національної самодостатности, сприймається росіянином, з його усталеними уявленнями про „норму" для українців, як виклик і аґресія, принаймні як потенційна загроза. Це, своєю чергою, викликає аґресію з боку носія російської свідомости, котру він вважає спровокованою. Спровокованою самим лише фактом існування такого „аномального" українського типажу.

Власна національна аґресивність у такий спосіб екстраполюється на іншого, що посилює відчуття загрози та незахищености. Це дуже своєрідна мазохістська аґресивність, коли саме джерело аґресії почувається жертвою, яка потребує захисту та співчуття. Яскравою ілюстрацією до цієї тези може бути ситуація з „російськомовними" за межами Російської Федерації та її висвітлення засобами масової інформації цієї країни з нескінченними скаргами на „утиски" та „переслідування".

Російська свідомість легко визнає право народів на самовизначення, на антиколоніяльну війну, коли йдеться про події, що не стосуються Росії. Росіяни охоче співчувають афро-американцям, південно-африканським бурам, бенґальцям, бо це не накладає на них жодних зобов'язань щодо перегляду власної історії, а тим більше власних кордонів. Саме тому їм так тяжко зізнатися самим собі, що „бандєровщина" була звичайнісіньким національно-визвольним рухом. Адже це визнання вимагатиме й визначення місця й ролі росіян у цьому процесі. Таке визначення може бути тільки вельми некомпліментарним.

Оскільки бандерівський рух був об'єктивно спрямований проти Росії як держави і політичного режиму, був ефективним, добре організованим, послідовним і непримиренним, від якого не можна було відкупитися черговим протекторатом чи домініоном, „союзом" чи „стратегічним партнерством" – залишався тільки шлях його демонізації, хоча типологічно бандерівський рух не відрізнявся принципово від антифранцузького руху в Алжирі чи антианглійського в Ірляндії.

Уявлення широкого російського загалу про епопею ОУН і УПА зводяться до сукупности мітологем: українсько-німецькі націоналісти, співпраця з гітлерівським режимом, звірства, патологічна русофобія. Елемент невігластва, що свідомо формувався ще сталінським „Аґітпропом", тут, безперечно, присутній. Про це свідчить той факт, що навіть, здавалося б, професійні „борці з бандерівщиною" зазвичай не можуть назвати імена діячів цього руху, крім, звісно, самого Степана Бандери, абсолютно не поінформовані щодо конкретних подій, документів і т. ін.

(Закінчення на стор. 19)

Старі проблеми нового президента

Друга тура виборів президента України відповідала усім міжнародним зобов'язанням України, а також стала відчутним проявом демократії. Про це заявили міжнародні спостерігачі від Організації з безпеки і співробітництва в Европі. У виборах переміг Віктор Янукович. Довкола цієї новини відразу ж зросла лава запитань. Що означатиме обрання В. Януковича для України, світу і Росії? Хто тепер буде прем’єр-міністром? Якими будуть перші кроки нового президента?

У зовнішньополітичному пляні між В. Януковичем та Юлією Тимошенко не було великої різниці. В цьому відмінність нинішніх виборів від 2004 року, коли питання стояло гостро – з Заходом чи з Росією? Тепер обидва говорили про потребу „перезавантаження“ взаємин з Росією, вели балянсуючу гру між Заходом та Сходом. Ю. Тимошенко трохи натискала на Захід, але і В. Януковичеві, як президентові незалежної держави, нецікаво гратися в російські геополітичні схеми. Він спробує дещо заспокоїти Росію і почне повільно, але невпинно рухатися до Евросоюзу.

Відомо, Володимир Путін мав дуже теплі взаємини з Ю. Тимошенко і ніколи не виявляв особистих симпатій до В. Януковича, ставився до нього як до Олександра Лукашенка – з пильною обережністю. Усе ж Росія не втрачає надії, що В. Янукович може погодитись на подовження оренди бази у Севастополі на 30 і більше років. Росія чекатиме від нього визнання „незалежности“ Абхазії та Південної Осетії. Але чи це станеться? Адже В. Янукович, як і його попередник, не має абсолютної влади і мусить кожен крок погоджувати з урядом і парляментом. А таке погоджування дуже проблематичне.

Новий президент отримав у спадок складне економічне становище, обтяжене ще й конфліктним середовищем. Навіть якщо Ю. Тимошенко подасть у відставку сама або їй оголосить недовіру Верховна Рада, вона залишиться виконувачем обов'язків прем’єр-міністра до призначення наступного складу Кабінету міністрів. Для того, щоб призначити наступного прем'єра, треба створити коаліцію депутатських фракцій. Партія Реґіонів, комуністи, Бльок Володимира Литвина можуть зібрати 220 мандатів. Вони можуть назбирати прихильників з позафракційних депутатів, але завжди буде підстава оскаржити таку коаліцію депутатських фракцій. Можна було очікувати відпливу депутатів з фракції Бльоку Юлії Тимошенко у позафракційні, бо вступити до іншої фракції, згідно з чинним законодавством, вони не мають права. Але невелика різниця у висліді голосування між Ю. Тимошенко та В. Януковичем зменшує число бажаючих. Дуже складно буде створити у Верховній Раді нову коаліцію для того, щоб змінити уряд.

Можна сказати, що наразі в Україні відчутних змін не станеться. Проблеми залишилися ті ж самі і шляхи їх розв’язання не оновилися. Водночас останні вибори уявнили важливу істину. Два опоненти були зацікавлені у збереженні поділу України на східню і західню, а от Сергій Тігіпко, який був третім на виборах, такого поділу не відчув. Це свідчить по те, що виборці надають усе більшого значення діловим якостям кандидата, а не його походженню. І це дає підстави з оптимізмом дивитися у майбутнє в очікуванні виборів п’ятого президента України.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор – Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adukr@optonline.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

ЛЮТИЙ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

Як з’явився новий календар

16 лютого 1918 року в Українській Народній Республіці було введено Григоріянський календар, і цей день став вважатися як 1 березня 1918 року. Закон про це нововведення було ухвалено 12 лютого 1918 року (за старим стилем) на засіданні Малої ради в Коростені.

До цього часу в Україні використовували Юліянський календар, який було введено, починаючи з 1 січня 45 року до Різдва Христового, за указом римського імператора Гая Юлія Цезаря. Опираючись на поради грецького астронома Созіґена та з метою добитися того, щоб певні астрономічні події на зразок весняного та осіннього рівнодення відбувалися щороку в певний цілком визначений день, Г. Ю. Цезар узгодив тривалість року із сонячним календарем, тобто встановив її рівною 365 із чвертю дня. Четвертинки дня враховувалися наступним чином: кожного четвертого року до календаря додавався ще один день, і тривалість лютого ставала не 29, а 30 днів. Свого часу Г. Ю. Цезар пожартував: „Римляни завжди перемагають, але ніколи не знають, коли це трапилося“.

Ім’я Г. Ю. Цезаря вшановано у латинській назві сьомого місяця (тодішнього п’ятого) — Julius. Пізніше імператор Октавіян Август виправив конструкцію високосного року, і восьмий місяць на його честь був названий Augustus. А щоб не осоромитися перед імператором-попередником, серпень також отримав 31-ий день, який взяли з кінця року, з лютого. Таким чином лютий вкоротився й став тривати 28 днів звичайного року й 29 днів – високосного.

Але юліянський рік тривалістю в 365 днів і 6 годин був довший за істинний сонячний рік на 14 хвилин 11 секунд. Різниця складала близько одного дня за 128 років. За півтора тисячоліття календар знову відставав на 10 днів. Що й стало причиною введення 4 жовтня 1582 року Григоріянського календаря з ініціятиви Папи Римського Григорія XIII.

Реформа календаря мала за мету ліквідувати помилку в обчисленні дат: з моменту введення Юліянського календаря „набігла“ різниця в 10 днів порівняно з астрономічною датою. Згідно з нововведенням, одразу після 4 жовтня 1582 року настало 15 жовтня.

Наступного року Григорій XIII направив до Константинопольського патріярха Єремії II посольство з пропозицією перейти на новий календар. Наприкінці 1583 року на соборі в Константинополі пропозиція була відкинута, як не відповідна канонічним правилам святкування Великодня. Російська Православна Церква і деякі інші православні церкви досі не прийняли Григоріянський календар і користуються Юліянським календарем.

Л. Хм.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Активіста звільнено за „власним бажанням" керівництва залізниці

Микола Антошик, начальник Помічнянської дистанції колії Одеської залізниці, за власним бажанням звільнився з праці після шести з половиною років успішної діяльности на цій посаді. Саме за часів його керівництва старі й занедбані залізничні приміщення набрали сучасного вигляду, з'явилася спортивна заля з багатьома тренажерами, інші поліпшення.

М. Антошик – з діда-прадіда залізничник, випускник Дніпропетровського інституту інженерів залізничного транспорту, має чималий досвід: свого часу працював монтером колії, потім – бриґадиром, головним інженером Вознесенської дистанції колії, тож роботу знає досконало. Має свої ідеї, міркування щодо поліпшення її організації. Минулої весни йому запропонували написати заяву про звільнення за власним бажанням, але він відмовився. Також на це не давала згоди професійна спілка залізничників на чолі з Анатолієм Прокопенком.

Коли назрівали минулі президентські вибори, за вказівкою начальника Одеської залізниці Іллю Левицького в Помічній треба було створити осередок партії „Відродження" для підтримки тодішнього кандидата від влади Віктора Януковича. М. Антошик відмовився на своїй дистанції організовувати осередок партії за вказівкою керівника. Це керівники запам'ятали і почали шукати, як позбутися непокірного...

Тим часом у Помічній влаштували на громадських засадах залізничний музей. Біля двірця на зеленій галявині поставили український перелаз, модель колодязя з журавлем, старий віз із гарбузами, посадили квіти.

Неподалік з'явився пам'ятний знак землякові, колишньому інженерові Помічнянського депо і політв'язневі, вчителеві Петрові Чорному. Представники громадських організацій области були запрошені у село Глиняне, де на приміщенні місцевої школи було відкрито меморіяльну дошку відомому поетові і драматургові Миколі Вороному. У вересні 1937 року він приїхав у це село, де, можливо, намагався уникнути арешту. Але черз місяць поет поїхав до Новоукраїнки, де й був арештований місцевим відділом НКВД. Невеличке степове село з крихітною залізничною станцією знаходиться на дистанції Помічнянської колії, і саме М. Антошик ініціював встановлення меморіяльної дошки.

На станції Лелеківка минулого року було встановлено пам'ятний знак жінкам-колійницям, які загинули тут при виконанні службових обов'язків. На цій станції М. Антошик мріяв також встановити скульптурну фіґуру напівреального козака Лелеки, який за леґендою був засновником цього поселення.

М. Антошик також мав намір увічнити пам'ять про перебування у селі Шостаківці видатного драматурга Івана Карпенка-Карого (Тобілевича). А на станції Підгородня, де у залізничному вагоні, прямуючи на свій хутір на Харківщині, помер один із засновників українського професійного театру Марко Кропивницький, вже от-от мали відкрити меморіяльну дошку (вона готова), але тепер, очевидно, ця подія взагалі чи й станеться.

Дрібними причіпками, переслідуванням, висміюванням змусили активіста написати заяву. Але ж чому держава не цінує керівника, що не лише працював професійно, а й створював навколо себе певний гуманітарний простір, без якого українське суспільство просто задихається?

Світлана Орел,
Помічна,
Кіровоградська область

Ніколи не забудемо патріота

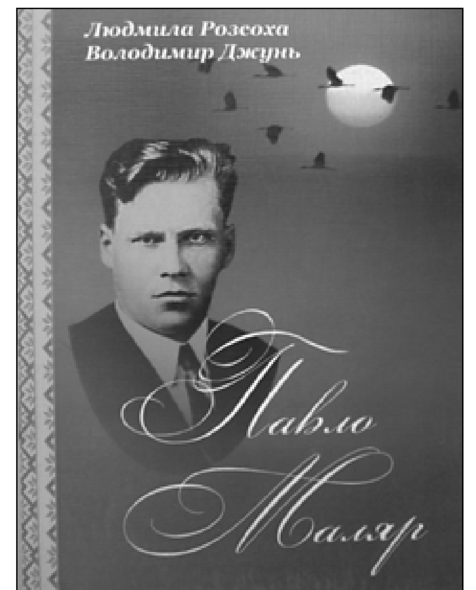
З газети „Свобода" за 8 січня, яку я одержав лише 28 січня, дізнався про те, що 1 січня помер Ярослав Куровицький – відома і шанована в українській громаді людина. Я і багато моїх колег – українських дипломатів та інших співробітників, кому випало в різні роки працювати в Секретаріяті ООН, в Постійному представництві України при ООН та в Генеральному консульстві України в Ню-Йорку, також добре знали і шанували Я. Куровицького.

Ніколи не забудемо його доброго і уважного ставлення до нас, його патріотичної любови до України, де він народився.

Прошу через газету передати від мене та моєї дружини Олі глибокі співчуття Ірині Куровицькій, її синові Ярославові, дочці Оксані та їхнім родинам, а також братові Зеновієві з родиною в зв'язку з втратою дорогої їм людини. В ці дні скорботи висловлюємо всім їм нашу щиру підтримку.

Юрій В. Богаєвський,
Надзвичайний і Повноважний
Посол України, Київ

Земляки пам'ятають Павла Маляра

16 лютого виповнюється 100 років з дня народження видатного українського письменника, журналіста, педагога та громадського і політичного діяча Павла Маляра, який народився у Миргороді, але все своє довге життя (95 років), окрім дитинства та юности, жив на чужині.

Серед його друзів і соратників були Іван Багряний, Григорій Костюк, Михайло та Олексій Воскобійники, Петро Майсюра, Василь Гришко, Олег Зуєвський, Петро Одарченко, Олексій Коновал, Дмитро Соловей, Улас Самчук, які творили духовну спадщину для майбутніх поколінь українців і працювали на ідею незалежної української держави.

П. Маляра на його батьківщині пам'ятають, хоча розрізнені видання його літературної спадщини є лише у миргородській діяспорній бібліотеці ім. Галини Король. У Миргороді зусиллями місцевих краєзнавців за фінансової підтримки двоюрідного онука П. Маляра Володимира Джуня накладом 300 примірників видана автобіографічна розвідка „Павло Маляр", яка стане цінним надбанням бібліотек і шкіл миргородського краю.

Помер наш славний земляк в місті Сиракюзі, Ню-Йорк, 9 березня 2005 року, залишивши у смутку дружину Мирославу, рідних і друзів.

Миргородське молодіжне науково-дослідницьке товариство, яке працює на базі діяспорної бібліотеки, продовжує збирати автобіографічні довідки з його життєпису для майбутнього Музею національної слави, який плянуємо створити про земляків з української діяспори. А також мріємо укомплектувати бібліотеку повним творчим доробком П. Маляра.

Наша адреса: вул. Ведмедівка, 55, Миргород Полтавської обл., 37600 Ukraine, електронна адреса: sag52@ukr.net.

Анатолій Сазанський,
Миргород,
Полтавська область

* * *

З газети „Свобода" від 6 травня 2005 року я дізнався, що помер письменник Павло Маляр. Я – його двоюрідний онук. На жаль, у нас давно перервався зв'язок з родиною письменника, але ми його завжди пам'ятали.

В Миргороді 21 січня вшанували його пам'ять до 100-річчя від дня народження випуском історико-біографічної розвідки про творчий шлях письменника-земляка.

Дуже хотілося б, щоб родина письменника дізналася, що миргородська родина шукає зв'язку з ними.

Адреса: Володимир Джунь, вул. Свидницького, 7, кв. 16, Миргород, Полтавська область, 37604 Ukraine. Тел.: 380-097-584-91453.

Володимир Джунь,
Миргород,
Полтавська область

У листах читачів – тривога про дальшу долю України

Впродовж минулого тижня редакція „Свободи" отримала ряд листів, сповнених турбот про дальший демократичний розвиток України.

Звертаючись до українського козацтва за кордоном, полковник **Петро Ващик** з Клівленду, Огайо, – верховний отаман Українського вільного козацтва в діяспорі, пише: „Нехай цей рік стане роком перемог, достатку, міжнародного визнання, національної злагоди та єдності, якщо народ в сім'ї вольній, новій, спроможеться обрати гетьмана з великим українським серцем".

Юрій Кравчук з Вільмінґтону, Делавер, в дописі „Україна в 2010 році" застерігає виборців від обрання президентом Віктора Януковича, який, пише він, „давно мріє служити Москві". У двох інших листах цей дописувач розглядає проблеми зросійщених Донбасу та інтеліґенції в Україні.

Василь Фіняк з Довнерс-Ґров, Илиной, прислав вирізку з американської газети (назва невідома), яка вмістила статтю Меґан Стак про вибори в Україні, з застереженням про вплив Росії на вислідi голосування.

Про надмір в органах державного управління колишніх функціонерів Комуністичної партії і КҐБ пише **Григорій Ангел** зі Львова. Він надіслав список таких діячів, нагороджених в СРСР за „антинаціоналістичну активність".

Анатолій Сазанський з Миргороду повідомляє, що у Полтаві готують видання чергового тому „Полтавська Шевченкіяна", який за життя не встиг видати відомий письменник і дослідник української історії Петро Ротач. Цю справу здійснив його син Олександер Ротач.

Вірш Надії та Ізидора Гнатевих з Стрия „Будьмо пильні на виборах" надіслав до редакції **д-р Зіновій-Лев Мельник** з Сінсінаті, Огайо. Вірш був надрукований в газеті „Українське слово". Подружжя зокрема застерігає:

І злодія, що накрав вже
Всякого добра у нас,
Не пускайте в президенти,
Обкраде до решти вас.

А **Василь Шляхтич** з Зеленої Ґури, Польща, у вірші „Ветеранам війни в Україні" закликає учасників Другої світової війни:

Тож станьмо разом на Майдані
До ліктя лікоть, мов брати,
Сховаймо ордени нам дані,
Від рук тепло повинно йти.

Любомир Якимів з Клівленду, Огайо, написав вірш „Дума про Україну в переддень 2010 року", в якому є такі рядки:

Встань, Богдане, встань, Тарасе,
Виговський Іване,
Хай постане та держава,
як тисяч літ тому,
Подолайте вражу силу,
хай держава встане
сильна, славна і квітуча
від Сяну до Дону!

Науковому Товариству ім Шевченка в Канаді виповнилося 60 років

Члени Наукового Товариства ім. Шевченка на ювілейному бенкеті. В першому ряді сидять (зліва): д-р Василь Янішевський, д-р Марко Горбач, д-р Петро Саварин, д-р Люба Жук, д-р Дарія Даревич, д-р Юлія Войчишин, д-р Марта Дичок, Таня Жулинська. *Фото: Олег Іванусів*

ТОРОНТО, Канада. – 24 жовтня 2009 року в приміщенні Канадсько-української мистецької фундації відбулася ювілейна конференція, що зібрала велику громаду членів Наукового Товариства ім. Шевченка (НТШ) з різних осередків в Канаді, а також багато гостей, котрі долучилися до цієї урочистої імпрези.

Вже у назві конференції – „Минуле, сучасне, майбутнє” – чітко окреслилась її головна концепція: висвітлити славні сторінки історії НТШ, оцінити теперішній стан товариства і визначити перспективи його майбутнього розвитку.

Перша сесія, що тривала зранку, була присвячена оглядові сучасної діяльности НТШ.

Головний доповідач, голова НТШ в Канаді д-р Дарія Даревич підкреслила, що найважливішою метою товариства є плекання української науки та її гідна презентація як на всеканадському так і міжнародному форумах. Ця мета здійснюється через індивідуальну діяльність членів НТШ, щомісячне проведення наукових доповідей, на які запрошуються визначні науковці з усього світу, організацію конференцій, в тому числі і міжнародних, часто у співпраці з іншими науковими установами, та підтримку видань, важливих для розвитку українознавства у різних його ділянках.

Важливими досягненнями товариства є й активне залучення науковців з України, що порівняно недавно прибули до Канади, та постійний зріст його членства (тепер їх уже 220 осіб).

Зі станом справ осередку НТШ в Едмонтоні ознайомив присутніх його голова д-р Петро Саварин. Нагадавши про жваву діяльність НТШ у 1955-1985-их роках – протягом того часу відбулося 100 наукових сесій та було прочитано 180 доповідей – д-р П. Саварин з жалем ствердив, що тепер діяльність товариства дещо сповільнилася. Все ж найуспішнішна ділянка праці в Едмонтоні – це видавнича справа. Зокрема нещодавно вийшов у світ п’ятий том „Західньо-Канадського збірника”.

Проф. Люба Жук, відома піаністка та педагог, розповіла про справи осередку НТШ в Монреалі, який вона очолює від 2008 року. Хоча, на її думку, діяльність осередку за останній рік вдалося пожвавити, все ж і досі нерозв’язаним питанням є дослідження історії розвитку НТШ в Монреалі, яка перебуває в забутті.

Отаву представляла д-р Юлія Войчишин, вона висловила подяку д-рові Д. Даревич за ініціятиву відновлення осередку НТШ у столиці Канади. Тепер кількість членів осередку помітно зросла, відбулося кілька важливих імпрез та цікавих доповідей.

Друга сесія конференції була присвячена минулому НТШ. З історією товариства ознайомив д-р Юрій Даревич. Присутнім було цікаво довідатися, що членами першого, матірнього НТШ у Львові були видатні фізики сучасности Альберт Айнштайн та Макс Планк (очевидно, заходами визначного українського фізика Івана Пулюя). Ілюструючи свою доповідь промовистими фотоматеріялами, Ю. Даревич прослідкував найважливіші етапи розвитку НТШ в Канаді від моменту його заснування 17 жовтня 1949 року в Торонто.

Змістовну та вичерпну інформацію про різні секції НТШ, що об’єднують науковців за фаховими інтересами, зачитав д-р Ігор Стебельський. Завершила другу сесію відеопрезентація Ірини Микитюк „Плеяда визначних членів НТШ в Канаді”, що висвітлила здобутки українських вчених у найрізноманітніших наукових ділянках.

На останній сесії накреслювалися перспективи НТШ на майбутнє. В обговоренні за круглим столом, який організувала д-р Марта Дичок, а провадив Роман Сенькусь, взяли участь д-р Микола Біланюк, д-р М. Дичок, д-р Дагмара Турчин-Дувірак, д-р Юрій Мончак, студентка університету Мотря Спольська.

В процесі дискусії, до якої активно залучилося багато присутніх в залі, викристалізувалося багато ідей, які сприяли б успішному подальшому розвитку товариства. Серед них – необхідність реґулярних наукових конференцій, що залучили б більше молоді до товариства, пожвавлення веб-сторінки, яка краще розповсюджувала б інформацію про діяльність товариства, видання історії НТШ.

Увечорі, у залі „Княжий двір”, відбувся бенкет, що став завершенням святкування. Господарем вечора була д-р М. Дичок, святкове слово на тему „Українська громада і наука” виголосив д-р Франко Сисин, з привітаннями виступили президент Конґресу Українців Канади Павло Грод і заступник голови НТШ в Америці д-р Григорій Грабович. Бенкетова імпреза супроводжувалась відеопрезентацією про історію НТШ в Канаді та найвизначніші наукові здобутки товариства.

Як конференція, так і бенкет зібрали велику кількість зацікавлених, а це ще раз переконало в тому, що українська громада знає і підтримує своїх науковців.

Дагмара Турчин-Дувірак

День Соборности України відзначили в громадах США

ЧИКАҐО

24 січня в Українському культурному осередку зібралась українська громада на відзначення Дня Соборности України. Це свято в Чикаго традиційно організовує відділ Іллиною Українського Конґресового Комітету Америки.

Цього разу початок був особливий – хор „Сурма" виконав пісню „Ой, у лузі червона калина" і задав особливий патріотичний тон зібранню. Після цього до присутніх з привітанням звернувся голова відділу УККА д-р Олесь Стрільчук, який відкрив церемонію свята і передав слово ведучій Наді Ільків. З благословенням звернувся до присутніх Архимандрит о. Іван Кротець, який запропонував всім заспівати колядку „У Вифлеємі", і заля з надхненням підтримала його.

Генеральний консул України в Чикаґо Костянтин Кудрик, привітавши гостей зі святом, зупинився на проблемі виборів президента України і наголосив, що місцеві громадяни України обов'язково повинні прийти на виборчі дільниці 7 лютого.

На святі були присутні представники урядових структур Чикаго та Іллиною – скарбник штату, кандидат на посаду сенатора США Алексій Ганоліяс, конгресмен США Дені Дейвіс, член Палати представників штату, кандидат на пост віце-губернатора Артур Тернер, член Палати представників Аназет Колінз, Томас Білик та Аврелія Пучинська (обоє мають українські корені), Кейтлін Кенеді і Джеймс Бейлі – кандидати на посаду судді в різних окружних судах, суддя Пол Стрелка, кандидат в сенатори штату Мері Анселмо та Майкл Альварес, який кандидує до „Metropolitan Water Reclamation District".

Головним доповідачем на святі був гість з Канади Ігор Козак – старшина Збройних сил Канади, дипломат, науковець, підприємець, громадський діяч. Він народився в 1975 році в Тернополі, з 1992 року проживає в Канаді. Після закінчення елітної Королівської військової Академії в Кінґстоні брав участь в антитерористичних операціях в країнах Перської затоки та в Афганістані, за які отримав державні нагороди. В 2008 році він звільнився в запас й відтоді приділяє багато часу громадській праці в діяспорі та в Україні, є директором міжнародних відносин Ліґи Українців Канади.

І. Козак виголосив доповідь про особливості сучасної боротьби за утвердження української державности. Він закликав діяспору й надалі проводити активну діяльність на обстоювання інтересів України на міжнародній арені. Заля аплодувала доповідачеві стоячи.

Завершилось свято врученням почесних грамот найактивнішим діячам громади. УККА нагородив Олега Каравана – віце-президента Українсько-Американської кредитової спілки „Самопоміч" та Фундації „Самопоміч", голову парафіяльної ради парафії свв. Володимира і Ольги, члена багатьох інших громадських організацій та установ.

Парох Української католицької церкви св. Йосифа Обручника, капелян при „Resurrection Medical Center" о. Микола Бурядник отримав нагороду за душпастирську працю в церкві, зокрема з молоддю і дітьми.

Ярка Абрамюк була нагороджена за довголітню діяльність в організації Спілки Української Молоді ім. Миколи Павлушкова в Чикаґо.

Орисю Колясу нагородили за віддану працю на посту голови Іллинойського відділу Злученого Американського Українського Допомогового Комітету та за довголітню працю викладача англійської мови на вечірніх курсах при УККА.

У мистецькій частині свята хор „Сурма" на чолі з Зеонідом Модрицьким майстерно виконав низку українських пісень.

Лариса Кухар

НОРТ-ПОРТ, Фльорида

На святі у Норт-Порті, Фльорида, вірш декламує Софійка Ткач. За нею (зліва): Юрій Николаєнко, Тарас Роман, Ірина Жизномирська, Галина Король, Олена Рузайкина. Фото: Богдан Боднарук

Заходами громадського комітету, у якому були Ненсі Возна, Оксана Лев, Слава Малюк, Іванна Мартинець, Дарія Томашоська, Стефанія Шандра, Клара Шпічка та Іванна Яремко, 24 січня в парафіяльній залі собору Входу в Храм Пресвятої Богородиці було відзначено День Соборности України.

Об'єднаний хор під керуванням Люби Інгрем, при музичному супроводі Іраїди Черняк, виконав гимн США.

Програму відкрила голова громадського комітету Віра Боднарук, яка коротко підкреслила важливість дати 22 січня 1919 року, а також події 22 січня 1990 року, коли від Львова до Києва вишикувалися 5 млн. українців в живому ланцюгові на знак єдности всіх українців. Це був сильний поштовх до проголошення Незалежности України в 1991 році.

Ведення програми було передано Галині Лісничій, яка представляла дальші її точки. Об'єднаний хор виконав пісні „Живи, Україно!" (музика Михайла Гайворонського), „Пісню про Дніпро" (слова Дмитра Павличка, музика Платона Майбороди, соліст д-р Володимир Король) та „Ти прекрасна" з опери „Набуко" Джузепе Верді (український переклад Семена Комірного).

Інсценізацію „22 січня" виконали авторка Олена Рузайкина та декляматори. Прочитали вірші: Галина Король – „Дума" Павла Тичини, Ірина Жизномирська – „Україні" Василя Симоненка, Валентина Николаєнко – „Не цурайтесь батьківської мови" Олександра Дорошенка, Тарас Роман – „Де зараз ви, кати мого народу?" В. Симоненка та Софійка Ткач – „Десь за горами – морями є країна – Україна!".

Сценарій переплітали музичні твори: дует „Моя Україно" виконали Ніна Брикнер і Г.Ліснича при супроводі Володимира Шпічки на акордеоні, котрий також виконав „Засвистали козаченьки" (аранжер А. Гнатюк) та „Ой, видно село" (слова і музика Лева Лепкого). А Юрій Николаєнко виконав на фортепіяні „Гей, наливайте!"

Програма закінчилася живим ланцюгом присутніх, які заспівали „Ще не вмерла Україна", взявшись за руки.

Після програми була нагода поділитися враженнями чи спогадами при каві та солодощах.

Віра Боднарук

ДЖЕНКІНТАВН, Пенсильванія

22 січня видатні діячі української громади спільно з представниками дипломатичних служб України зібралися на Українському католицькому цвинтарі св. Марії в Дженкінтавні, щоб відзначити День Соборности.

Парох Української католицької церкви Благовіщення Пресвятої Богородиці о. Ігор Роїк і парох Української православної катедри св. Володимира о. Франко Істочин спільно відправили Панахиду за упокій душ тих, хто боровся і загинув за незалежність України.

Після Панахиди Ігор Кушнір – голова Філядельфійського відділу Українського Конгресового Комітету Америки, та Сергій Погорельцев – Генеральний консул України в Ню-Йорку біля могили Льонгина Цегельського – міністра закордонних справ Західньоукраїнської Народної Республіки виголосили промови і поклали квіти на його честь.

Дипломати відвідали Український освітньо-культурний центр, де зустрілися з членами його дирекції та з дітьми і вчителями „Світлички". Директор „Нашої Української Рідної Школи" Ольга Костів вручила їм пам'ятні книжки про школу і копії шкільної газети „Мрії".

Андрея Жаровська

На святі в Чикаґо (нижній ряд зліва): д-р. Олесь Стрільчук, Кейтлін Кенеді, Аврелія Пучинська, Томас Білик; (верхній ряд): Павло Бандрівський, Артур Тернер, Юліян Куляс, Юрій Панчишин, Костянтин Кудрик. Фото: Іван Грицак

Під час відвідин „Світлички" у Філядельфії (зліва): Борис Павлюк – президент Українського освітньо-культурного центру (УОКЦ), Богдан Мовчан – консул України в Ню-Йорку, Олександер Михальчук – радник Посольства України в США, Марія Камінська – вчитель, Посол Сергій Погорельцев – Генеральний консул України в Ню-Йорку, Посол Юрій Сергеєв – Постійний представник України при ООН, Олександер Александрович – радник Посольства України в США, Оля Михайлюк – вчитель, Андрея Жаровська – віце-президент УОКЦ. Фото: Ольга Костів

УТГІ завершив свою діяльність

МЮНХЕН, Німеччина. – 20 липня 2009 року в приміщенні Українського Вільного Університету (УВУ) відбулися загальні збори Товариства сприяння українській науці, у яких взяли участь науковці УВУ, Наукового Товариства ім. Тараса Шевченка та Українського Технічно-Господарського Інституту (УТГІ).

Збори вирішили, що з днем 30 вересня 2009 року УТГІ перестає бути членом Товариства сприяння українській науці.

Згідно з рішенням зборів, 2009 року Український Технічно-Господарський Інститут припинив свою наукову діяльність, а увесь архів передано до Національного університету „Києво-Могилянська академія (НаУКМА), згідно з угодою про співробітництво між УТГІ та НаУКМА.

Д-р Юрій Денбський, проректор УТГІ
Григорій Комаринський, секретар УТГІ

Для кандидатів на громадянство США

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Злучений Американський Український Допомоговий Комітет (ЗУАДК) влаштовує курс з підготування до прийняття громадянства США, який триватиме від 2 квітня до 4 червня.

Лекції відбуватимуться щоп'ятниці, від 7-ої до 9-ої год. вечора у приміщенні ЗУАДК (1206 Cottman Ave.). Курс безкоштовний. Реєстрація (25 дол. за книжку „100 запитань і відповідей", інші потрібні матеріяли) відбудеться в суботу, 27 березня, від 10-ої год. ранку до 1-ої год. по полудні в приміщенні ЗУАДК. Звернутися можна вже тепер на число телефону (215) 728-1630 від понеділка до п'ятниці від 9:30 год. ранку до 2:30 год. по полудні.

Кандидати на американське громадянство, які мешкають у США, але поза Філядельфією, можуть одержати пакет згаданого курсу, виславши чек на 30 дол. на адресу: United Ukrainian American Relief Committee, 1206 Cottman Ave., Philadelphia, PA 19111.

Методій Борецький

Канадська...

(Закінчення зі стор. 1)

Репертуар її складається з широкого спектру клясичних хорових творів, церковної музики та традиційних народних пісень – козацьких, жартівливих, а також колядок і щедрівок.

Художні керівники – д-р Віктор Мішалов, Андрій Дмитрович та Юрій Петлюра – віддано докладають професійних зусиль та музичних талантів, щоб капеля творчо зростала та розвивалася.

Музиканти грають виключно на інструментах, створених в Канаді. Зусиллями д-ра В. Мішалова капеля допомогла створити прототип бандури та спонзорувала виготовлення оригінальних музичних інструментів із скловолокна. Автором всіх бандур є визначний майстер Василь Вецал, що зараз живе у Витбі, Онтаріо, а походить з околиці Дофину, Манітоба. Тепер бандурами, створеними в Канаді, зацікавилися музиканти з України. Ось так бандура стала не лише українським, але й справді канадським інструментом.

За вісім років існування капеля записала два компактні диски. Перший складається з 14 музичних композицій.

Другий диск, „Грай, кобзарю", крім хорових номерів, включає чотири сольо Павла Гуньки, баса-баритона світової слави. Готуються третій компактний диск, який називатиметься „Слово Тараса".

Треба згадати також серію концертів під загальною назвою „Слово Тараса", які відбулися у березні-квітні 2009 року в трьох містах провінції Онтаріо – Ошаві, Сейнт-Катеринсі і Торонто. Концерт складається з 18 музичних творів різних композиторів на слова Тараса Шевченка. Крім музичних творів, загальна композиція включає деклямації у виконанні Юрія Келебая та Петра Ґринишина, що створює гармонійне та монументальне враження єдности.

Перше аранжування композиції „Слово Тараса" створив Данило Піка для Київської національної капелі бандуристів в 1939 році, а перше виконання відбулося в Києві того ж року. Вдруге ця композиція прозвучала лише багато років пізніше – 1950 року в Дітройті у виконанні Капелі бандуристів ім. Т. Шевченка. Ця історична капела була заснована в Україні, а в кінці 1940-их років осіла в Сполучених Штатах.

В 2009 році Канадська капеля бандуристів брала участь у багатьох суспільних подіях української громади в Канаді. В жовтні – в урочистому відзначенні 20-ліття священства Архиєпископа Юрія, Єпископа Української Православної Церкви Східньої Єпархії, великого ентузіяста та постійного прихильника капелі, влітку – у традиційному святі Івана Купала на оселі „Сокіл", у святкуванні 75-ліття організації „Молодь Українського Національного Об'єднання".

Концерт Канадської капелі бандуристів, який відбувся 24 жовтня 2009 року в Українській православній церкві св. Апостола Андрія в Блумінґдейлі, в околиці Чикаґо, став невід'ємною частиною святкування на честь візити Патріярха Київського і всієї Руси-України Філарета, який освятив новостворену монументальну мозаїку на фасаді Андріївського храму „Всіх святих Української Православної Церкви". Виступ капелі, як завжди, пройшов із великим успіхом і завершився оваціями.

Інші виступи капелі включали участь у церемонії відкриття виставки культури Трипілля в Королівському музеї провінції Онтаріо, в щорічному веленюдному Українському фестивалі.

Тепер капеля працює над втіленням нового проєкту під назвою „Козацька слава".

Зацікавлені приєднатися до капелі або придбати компактні диски з записами можуть відвідати сторінку в Інтернеті: www.banduristy.com або написати на електронну адресу: banduristy@canada.com чи звернутися до Стефана Дацька на адресу: 4433 Sedgfield Rd., Mississauga, Ontario, L5M 3B6.

Зимові свята – утвердження українських звичаїв і традицій

БЛУМІНҐДЕЙЛ, Ілиной

19 січня, в день Богоявлення, в храмі св. Андрія Первозваного Української Православної Церкви Київського патріярхату відбулося Велике освячення води.

Церковний хор, під проводом д-ра Василя Трухлого, виконав святкові піснеспіви.

Велике освячення води відбулось перед входом до храму св. Андрія Первозваного, де крижаний хрест відбивав проміння сонця.

Протоєрей
о. **Віктор Полярний,**
настоятель церкви
св. Андрія Первозваного

Протоєрей о. Віктор Полярний (світлина зліва) і вірні церкви св. Андрія Первозваного Української Православної Церкви Київського патріярхату під час Великого освячення води. *Фото: Іван Яресько*

ЕДМОНТОН, Канада

Ольга Логвиненко

17 січня в Українській католицькій катедрі св. Йосафата зібралися люди старшого віку з паличками і молоді подружжя з малими дітьми на концерт, який продовжив українську традицію Різдва – колядування. Програма концерту була дуже різноманітна.

Ідею концерту в українській церкві подав Владика Давид, Єпископ едмонтонської епархії. Добровільна збірка на допомогу українським сиротам („Міст надії") злучила парафіян з дітьми в Україні, для яких зібрали понад 1,800 дол.

Концерт почався привітом голови Українського музичного товариства Альберти Люби Бойко-Бел. Програмою провадили Моніка Куць – українською мовою, а Л. Бойко-Бел – англійською.

Концерт почався спільним (присутні і хористи) співом коляди „Бог Предвічний" і був продовжений виступом катедрального хору під дириґентурою д-ра Меланії Туржон, який виконав чотири пісні.

Далі виступив ансамбль „Аксіос" (дириґент Борис Дерів) – добре відомий в Едмонтоні чоловічий гурт, який виконує духовні твори.

(Закінчення на стор. 12)

В Едмонтоні виступає хор „Верховина" Спілки Української Молоді (дириґент Галина Лазурко). *Фото: Майкл Бел*

НОРТ-ПОРТ, Фльорида

Храмове свято св. Андрія відбулося 13 грудня 2009 року в Українському релігійному і культурному осередку св. Андрія. Був урочистий обід та програма на тему традиційного ворожіння, про яке розповіла Віра Боднарук. Вірш „Андрія, 13 грудня" прочитали Галина Король та Галина Ліснича. На закінчення усім присутнім було подано калиту (пшеничний корж – символ Сонця).

А на „Щедрий Вечір" або „Голодну кутю" 18 січня до осередку завітали з різдвяною програмою діти Української школи при Українській п'ятдесятницькій церкві в Норт Порті.

Святослав Ткач, голова школи, привітав присутніх з Новим роком та представив дітей, які виконували Різдвяні пісні – Каріну і Лілю Філіпових, Розу Мельник, Андріяну Кружинську, Андрія, Роксоляну і Софію Ткачів, Давида Шум'яка, Тимофія Мельничука, Сашу Павлюка, Захарія Каплуна, Алвіну і Надію Мельник, Оксану Киф'юк.

Виступ діти закінчили подарунками для присутніх.

Віра Боднарук

Діти Української школи виконують святкову програму в Норт-Порті, Фльорида. *Фото: Богдан Боднарук*

СМІЛА, Черкаська область

Парафія Різдва Івана Хрестителя Української Автокефальної Православної Церкви (настоятель о. Михайло Шевчук) провела освячення води в річці Тясмин і купання 19 січня, на Богоявлення Господнє. Насамкінець десятки людей занурились у крижану воду. Приклад їм подав священик. *Фото: Олександер Вівчарик*

Архів – дзеркало історичних подій

ТОРОНТО. – Найбільшою цінністю Українсько-Канадського дослідно-документаційного Центру (УКДДЦ) є архів усної історії – авдіо- і відеозаписи з людьми, які брали участь або були свідками вагомих подій сучасної історії України і українців. Архів поповнюється впродовж останніх 25 років. Його започатковано під час створення, з участю УКДДЦ, документального фільму „Жнива розпачу". Доповнено архів матеріялами, які зібрано для виготовлення другого документального фільму – „Між Гітлером і Сталіном". Збирання архівних документів на зазначені вище теми продовжується.

Завдяки договорові про упорядкування і опрацювання архіву усної історії УКДДЦ між Програмою дослідження історії України ім. Петра Яцика Канадського Інституту українських студій (КІУС) і Програмою дослідження модерної історії України Львівського університету та Українським Католицьким університетом (УКУ), протягом п'яти років (2008-2013) буде відбуватися професійне опрацювання архіву УКДДЦ.

КІУС зобов'язався фінансувати проєкт завдяки стипендійному фондові ім. Івана Коляски, а Львівський університет і УКУ – щороку забезпечувати цю працю фаховим працівником.

При кінці минулого року Оксана Дмитерко, методист Інституту історичних досліджень при Львівському університеті, приїхала працювати в УКДДЦ як перший фахівець. Її завданням було оцифрування авдіо-записів архіву Центру. Практична робота розпочалась 15 жовтня і тривала до 28 грудня 2009 року. За цей час було оцифровано близько половину авдіо-записів архіву. На жаль, цей процес не вдається прискорити, бо кожна година запису вимагає годину часу для її оцифрування.

Опрацювання звукових файлів здійснено через комп'ютерну звукову програму „Garage Band" у форматі „MP3". Уся робота проводилась на новопридбаному комп'ютері „Apple" та спеціяльному професійному програвачі „Tasscam"-122mkII. Технічну допомогу надавав Андрій Головатий.

Записи охоплювали діяпазон катергорій інтерв'ю, які знаходяться в архіві: членів Дивізії „Галичина"; людей, які перебували в таборах Ді-Пі; остарбайтерів і мешканців Галичини (тоді – генералгубернаторства), яких примусово вивезено на працю до Німеччини; членів УПА; українців, які рятували євреїв; жінок, які пережили окупації України під час Другої світової війни.

Оксана Дмитерко

О. Дмитерко так оцінила архів УКДДЦ: „Історична пам'ять, на жаль, це також поле змагань політиків в намаганні досягнути певних цілей. Тому так важливо зберегти автентичні свідчення поза будь-якими політичними впливами на особисті спогади людей. Дослідник повинен стояти на захисті історичної пам'яті, виявляти суперечності. Весь зібраний масив усної історії архіву Центру може стати невичерпним джерелом для дослідження і пояснення історії як українського народу та держави в цілому, так і окремих особистостей".

Передбачається, що завдяки вищезгаданому договорові восени цього року ще один фахівець зі Львова упорядковуватиме цінний архів усної історії, і за це УКДДЦ вдячний КІУС-ові та стипендійному фондові ім. Івана Коляски. Дирекція УКДДЦ також висловлює щиру подяку Українсько-Канадській Фундації ім. Тараса Шевченка, Фундації Союзу Українських Самостійників та всім громадам і особам за фінансову підтримку, яка уможливила технічне забезпечення оцифрування.

Оксана Закидальська

Зимові свята...

(Закінчення зі стор. 11)

На глядачів справив гарне враження виступ хору „Верховина" Спілки Української Молоді (дириґент Галина Лазурко). Хористи були в чудових барвистих строях з центральної України, спеціяльно виготовлених для ансамблю Лесею Бліщ зі Львова.

Хор парафії св. Юрія Переможця під дириґентурою Ірини Тарнавської виконав чотири пісні.

Після коляди „Небо і земля" з'явилися діти парафіян катедри св. Йосафата з хором і вертепом (дириґентка сестра Еммануїла Харишин, керівник Кася Антошко).

Хор парафії св. Василія Великого під дириґентурою Єлисавети Лісової-Андерсон заспівав три пісні. Жіночий квартет „Херувими" (Андрея Лідер, Меланія Туржон, Петруся Тачинська, Катруся Тачинська) заспівали пісні Миколи Лисенка і Кирила Стеценка.

На кінець виступив хор„Дніпро" (дириґент Марія Дитиняк), який почав свій виступ могутніми звуками „Різдвяного кондака" (музика М. Лисенка), опісля були щедрівки (солістки Наталка Онищук і Дарця Васараб-Ролянд.).

Між виступами хорів ведуча М. Куць читала уривки з колядок і Різдвяні побажання. Виступили вісім колективів і кожний було цікаво слухати, бо кожен мав свою цікаву інтерпретацію творів.

На закінчення концерту Л. Бойко-Бел запропонувала спільно заспівати коляду „Во Вифлеємі".

Хор парафії св. Василія Великого (дириґент Єлисафета Лісова-Андерсон).

Хор Української католицької катедри св. Йосафата, (дириґент д-р Меланія Туржон).

Чоловічий гурт „Аксіос" (дириґент Борис Дерів).

Хор парафії св. Юрія Переможця (дириґент Ірина Тарнавська).

Фото: Майкл Бел

Let Soyuzivka make your vision come to life….

*Soyuzivka…*a beautiful, rustic setting for that perfect day in your life. Whether you desire a formal reception, a Ukrainian traditional celebration or a casual ,informal affair, Soyuzivka offers a breathtaking woodland location.

Soyuzivka provides a variety of indoor and outdoor venues. Be it an elegant cocktail party for 75 on the Vorochta patio, an elegant formal affair for 300, a cocktail party poolside, a Latin disco in Trembita Lounge or a tent on our Veselka Deck, you can be assured of impeccable service and a memory for a lifetime…

Tents of all sizes are available for rent. Since all our weddings are as unique as the Bride and Groom, contact us to help you plan your special day.

There is also an endless array of activities for guests to enjoy before and after the ceremony. Enjoy the outdoors! The mountain views are spectacular and scenery is breathtaking! Guests can take advantage of the pools, tennis and volleyball courts, playground or enjoy a scenic hike through the majestic woods.

With all the amenities *Soyuzivka* has to offer, you can plan a weekend-long celebration to begin with a fun Rehearsal Dinner and ending with a Sunday morning brunch. We want to make sure you and your guests have an unforgettable experience …

Soyuzivka is a great destination wedding, within two hours from Manhattan, New Jersey, Connecticut and Pennsylvania. Custom designed packages are our specialty. Since all our weddings are one of a kind, we will work with you to make your vision come to life.

Feel free to contact us. Call us today at (845) 626-5641 or email **soyuzivka@aol.com** .We will be happy to help you start planning your Wedding Day!!!.

216 Foordmore Rd
Kerhonkson NY 12446
*845-626-5641 *email : soyuzivka@aol.com*

УКРАЇНА І СВІТ

Презентація шостого тому творів В'ячеслава Чорновола

КИЇВ. – 20 січня у будинку видавництва „Смолоскипа" відбулася презентація чергового, вже шостого тому 10-томного видання творів В'ячеслава Чорновола.

Були присутні його дружина Атена Пашко, сестра Валентина Чорновіл, колишні дисиденти Василь Овсієнко, Лесь Танюк, Дмитро Степовик, які поділилися спогадами про В. Чорновола.

Відкрила презентацію А. Пашко. Пригадуючи той період, якому присвячена книжка (1985-1990 роки), вона схарактеризувала його як дуже складний і водночас надзвичайно оптимістичний, насичений подіями і сподіваннями. В. Чорновіл щойно повернувся з заслання і з притаманною йому енерґією поринув у працю – попри постійне стеження, підслуховування, цілодобові чергування авт служби безпеки біля будинку, де вони мешкали, паплюження у пресі.

Про зміст книжки та її упорядкування розповіла В. Чорновіл, яка наголосила, що Українська Гельсінкська Спілка (УГС) ніколи не була продовженням Української Гельсінкської Групи, котра займалася захистом людських прав в СРСР. УГС була ідеєю В. Чорновола, названа так для того, щоб при потребі її членів змогла захищати міжнародна гельсінкська організація.

Щодо Народного Руху України (НРУ) за перебудову, то переломним моментом стала Київська установча конференція 1 липня 1989 року, на якій В. Чорновіл сказав, що НРУ повинен ставити за мету вихід України з СРСР. І в цьому величезна заслуга В. Чорновола.

Книжка містить не тільки 700 сторінок творів В. Чорновола, але й понад 200 сторінок додатків – щойно розсекречених матеріялів КҐБ. Таким чином, том містить два погляди на події, що відбувалися в Україні наприкінці 1980-их років: погляди В. Чорновола і КҐБ.

Голова видавництва „Смолоскип" Осип Зінкевич відзначив ту ролю, яку В.Чорновіл відіграв у здобутті незалежности України. Живучи у той час за кордоном, О. Зінкевич мав змогу наочно бачити зацікавлення „українським питанням" на Заході саме завдяки праці В. Чорновола. Коли його перший твір „Лихо з розуму" з'явився за кордоном, а згодом (за участи О. Зінкевича) був виданий англійською мовою в одному з найбільших американських видавництв, західня преса вперше заговорила про бажання українського народу жити у власній державі. Відтоді ця проблема не зникала зі сторінок закордонної преси.

Ще один важливий аспект книжки підкреслив у своєму виступі Л. Танюк: вона показує, як розвивався В. Чорновіл як людина, переконана в тому, що комуністична партія – це зло.

Цікавими спогадами про студентські роки В. Чорновола поділився з присутніми академік Дмитро Степовик.

Вечір закінчився українськими різдвяними й патріотичними піснями.

Ольга Погинайко

На презентації (справа): голова видавництва „Смолоскип" Осип Зінкевич, упорядник тому Валентина Чорновіл, Атена Пашко, співачка Олена Голуб.

В залі під час презентації (зліва): колишній політв'язень Віталій Шевченко, поруч – письменник Борис Тимошенко.

До колишніх в'язнів німецьких концтаборів

27 січня в газеті „Україна молода" була надрукована анкета (текст в Інтернеті – www.umoloda.kiev.ua/number/1582/163/55695), адресована українцям з досвідом перебування в німецьких концтаборах.

Наприкінці 2008 року появилась польська стаття про українців у таборі „Майданек", у якій подано, що там було 3,500 українців. У додатках до статті було названо лише 500 прізвищ. Обговорення статті було надруковане у варшавському українському тижневику „Наше слово". Втім, у Майданеку могло бути й більше українців. Подібна ситуація й з іншими таборами.

Українців у німецьких концентраційних таборах переважно реєстрували як поляків, росіян, радянських робітників і військовополонених.

В СРСР в'язнів, які пережили табір і вийшли на волю, переважно трактували як зрадників і коляборантів. Особливо жорстоко в сталінський час обходилися з колишніми військовополоненими. Через те табірники часто приховували своє трагічне минуле.

Нині дуже важливо уточнити статистичні дані про українські жертви нацизму. Просимо надіслати на адресу редакції газети „Україна молода" інформацію про українців – в'язнів німецьких концентраційних таборів за питаннями наведеної анкети. Найважливішими є прізвища і назви таборів, період ув'язнення. Анкету просимо надсилати листом на адресу: проспект Перемоги, 50, „Україна молода", Київ, 03047 Ukraine або електронною поштою: eilul@ukr.net.

Роман Матвійчина,
Люблін, Польща

ЗБОРИ 269 ВІДДІЛУ УНС
ім. Стефана Бандери
Неділя, 14 лютого 2010 р.

Джерзі Сити, Н. Дж. – Річні загальні збори відбудуться о год. 2-ій по пол. за адресою: 100 Montgomery St., #18-M, Jersey City, NJ 07302. За додатковою інформацією звертатися до секретаря Відділу Валентини Каплун на число телефону: **(201) 432-7357.**

ЗБОРИ 133 ВІДДІЛУ УНС
Субота, 27 лютого 2010 р.

Newark, NJ – Річні загальні збори 133 Відділу УНС Т-ва ім. Богдана Хмельницького, відбудуться в суботу, 27 лютого о год. 3:00 по пол. за адресою 1027 Falls Terrace, Union, NJ. У програмі вибори делеґатів на 37 Конвенцію УНС. За дальшими інформаціями просимо телефонувати: **908-964-8831 дом.,** **або 908-247-5841 мобільний.**

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Свято української музики відбулося у Випані

Юні бандуристки Марта Телепко (зліва) і Мар'яна Пилипів.

ВИПАНІ, Ню-Джерзі. - 7 лютого в Українському американському культурному центрі Ню-Джерзі відбувся великий концерт „Свято української пісні", який влаштували музичні школи відділів Українського музичного інституту в Ню-Йорку, що діють у Нюарку і Випані, Ню-Джерзі, а також в Ню-Йорку.

На концерті вчителі музичних шкіл Таїса Богданська, Рафаїл Венке, Заслужена артистка України Ліля Остапенко, Оксана Телепко, Ліля Кушнір, Еля Романишин і Олеся Гривняк представили творчий доробок своїх учнів.

На фортепіяні, скрипках, бандурах, в хоровому і сольному співі діти виконали багато музичних композицій, колядок, народних пісень і творів відомих українських композиторів.

Концерт відкрила вступним словом про багатство української музичної спадщини Л. Кушнір. Першою виступила вокальна група школи у Випані. Потім на сцені юні артисти змінювали один одного з численними точками концерту. Граючи на бандурах, співали сольо і дуетом маленька Уляна Лещук, Катруся Телепко, Андрея Пенцак, Марта Телепко і Мар'яна Пилипів, Калина Лещук.

Показали свою майстерність гри на фортепіяні Катерина Гриневич, Уляна Лещук, Адріана Олівер, Діяна Завадівська, Калина Лещук, Софія Мигалко, Алекса Чарторийська, Марічка і Софійка Сороки, Іван Волянський, Вероніка Чайлд, Павло Кравчук. Майстерно грали на фортепіяні в чотири руки Д. і Марко Завадівські, Д. Завадівська і А.Чарторийська, М. і С. Сороки. Декому з наймолодших були партнерками у грі на фортепіяні Л. Кушнір і Л. Остапенко. До речі, були виконані твори самої Л. Остапенко – „Соломіє" і „Вокаліз", а також Ігоря Соневицького.

Зачарувала сильним, гарним голосом і вправним співом Софія Найда, не менш майстерно співали Христина Шафранська, Наталя Крутовська, Андрея Попович.

Порадували слухачів і скрипалі Андрій Попович, С. Найда, Н. Крутовська, Андрій Гавриш.

Завершенням концерту став спів вокального ансамблю з Ню-Йорку.

На закінчення свята промовляла президент Українського музичного інституту Богданна Волянська, яка зазначила, що важлива не стільки майстерність юних музикантів, як їхнє бажання прилучитися до музичної спадщини народу.

Левко Хмельковський

Учні і вчителі шкіл відділів Українського музичного інституту Ню-Йорку після концерту в Українському американському культурному центрі Ню-Джерзі. Фото: Левко Хмельковський

Володимир Воронюк - співець України

Шанувальниці живопису (зліва): Софійка і Оксана Смалюх та Ірина Пиндус на виставці Володимира Воронюка (в центрі) в парафіяльній залі Української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Ню-Джерзі.

НЮАРК, Ню-Джерзі. – В парафіяльній залі Української католицької церкви св. Івана Хрестителя 7 лютого відбулась виставка творів відомого художника Володимира Воронюка, члена Національної спілки художників України. Його персональні виставки останнім часом відбулися у США, Канаді, Бельгії, Люксембурзі, Австралії, Німеччині, в багатьох містах України.

Наступна виставка „Краєвиди України" відкриється 19 лютого в Ню-Йорку, в Мистецькій галереї Союзу Українок Америки. Її проводить 69-ий відділ СУА. На відкритті виставки о 7-ій год. вечора промовлятиме Ярослава Ґеруляк, а на закритті – 21 лютого, о 2-ій год. по полудні сам мистець розповість про свій творчий шлях.

А розповісти він має про що. В. Воронюк живе у Вижниці, на Буковині, де закінчив училище прикладного мистецтва. Потім став випускником художньо-графічного факультету Одеського державного педагогічного університету ім. Дмитра Ушинського.

В. Воронюк – лавреат багатьох міжнародних конкурсів та фестивалів, його картини є в багатьох музеях і приватних зібраннях світу. Вже 15 років він подорожує країнами світу.

Основна тема творчости В. Воронюка – краєвиди України та сюжетні композиції, які включають елементи української етнографії.

Л. Хм.

Явище бандерофобії...

(Закінчення зі стор. 5)

Це фобія невідомого, а тому й ще жахливішого. Однак, значна частина цього загалу, насамперед ветерани Червоної армії, принципово не бажають знати факти, адже ці факти можуть зруйнувати звичний і зручний міт, спонукаючи до розриву з улюбленими фетишами свідомости.

Цей більш ніж сумнівний у своїй основі образ „бандєровца“, який має викликати страх, ненависть й огиду на рівні фізіологічних рефлексів, якнайкраще надається до нинішньої антиукраїнської пропаґанди як свого роду „страшилка" для етнічних росіян у Російській Федерації та Україні і для певної частини українців Сходу й Півдня. Це полегшується тим, що в цих реґіонах тлумачення історії українського національно-визвольного руху віддано на відкуп лівим та проросійським організаціям, для котрих цей рух – не лише зосередження всіх людських вад, а й явище вузько-реґіональне, західнє, галицьке, абсолютно чуже Донбасові, Слобожанщині, Таврії.

У їх тлумаченні, як і в більшості російських публікацій (практично в усіх), бандерівці постають як майстри найвишуканіших тортур (хоча насправді саме вони часто були жертвами таких тортур), як носії звірячих інстинктів, фахівці з усіляких знущань із росіян, євреїв та поляків. Два останні етноси навряд чи викликають щире співчуття пропаґандистів, але обов'язково додаються для надання бандерівським „звірствам“ більшої універсальности.

Водночас усі жорстокості проти членів ОУН і УПА та мирного населення послідовно замовчуються. Бо їх визнання теж сприятиме руйнації „антибандерівського міту“. Відповідність цього абсолютно неґативного образу реальности – питання поза обговоренням у російській історичній науці, не кажучи вже про публіцистику. І це незважаючи на те, що сьогодні існує можливість доступу до багатьох автентичних джерел.

Образ „бандєровца“ в російській свідомості майже повністю збігається з образом галичанина, який сприймається як західній, католицький, чужий решті України тип, як спокусник „проросійського“ за визначенням українського народу. Галичани абсолютно суперечать усім російським догмам щодо України, що викликає обурення й ворожість більшости російського загалу. Західні українці виявилися твердішим і непоступливішим людським матеріялом, ніж їхні східні брати, яким політичні умови не давали можливости перейти від стадії етнографічної маси до стадії нації. „Західняки" очевидно не надавалися до русифікації (насамперед ментальної), були відпорні щодо слов'янофільської та інтернаціональної пропаґанди, релігійні, вміли чітко формулювати свої цілі й національні вимоги. Себто вони вособлювали всі ті риси, котрі російська свідомість так не хотіла бачити в українцях.

Галичани справляли враження представників розвинутої європейської нації, якої за московськими проєктами не повинно бути в Україні. Рівень їх національної свідомости був з точки зору керівництва СРСР зависокий. Саме це в радянські часи викликало підозри та недовір'я до виходців з Західньої України, навіть якщо то були пересічні носії компартійних поглядів. Галичанинові було практично неможливо потрапити на верхівку партійного олімпу УРСР.

Таке ставлення російської громадської думки (як правило, дуже неґативне) пов'язане, серед інших причин, також з тим, що російська ментальність (і елементарна, і масова) сприймає високий рівень української національної свідомости як шовіністичну русофобію, нормою ж уважає майже повну відсутність національної свідомости. Росіяни схильні приписувати „бандєровцам“ ту ворожість до себе, яку вони самі відчувають до свідомих у національному сенсі українців, і тоді теза „ми їх ненавидимо“ змінюється на зручнішу й психологічно виграшнішу – „вони нас ненавидять“.

Галичани самою своєю ментальністю ображали особливий колоніяльний комплекс росіян – жагу любови та вдячности з боку підкорених народів. Росіянин на етнічних землях „інородців“ не хотів і не міг почуватися тим, ким він і був – колонізатором і асимілятором, а волів почуватися носієм проґресу, цивілізації та благодійности.

Найрепрезентативніше цей комплекс ображености кращих почуттів проявився у знаменитого російського письменника Федора Достоєвського, в політичному аспекті – переконаного великодержавника і панрусиста: „Не буде в Росії, і ніколи ще не було, таких ненависників, заздрісників, наклепників і навіть явних ворогів, як усі ці слов'янські племена, як тільки Росія їх визволить, а Европа погодиться визнати їх визволеними". У письменника йшлося про сербів, болгар, чорногорців, котрі справді були не від того, щоб скористатися російською військовою потугою для розв'язання власних національних проблем в Османській імперії.

Але це зовсім не означало, що вони хочуть стати сателітами Російської імперії. Вони вважали за краще керуватися у своїй політиці власними уподобаннями; часто це вимагало від південних слов'ян орієтуватися не на Петербург, а на Відень чи Берлін, що знову ж таки викликало образу й розчарування російської громадськости, котра за всієї своєї романтичности в політичному сенсі була надзвичайно корисливою і за кожний акт "геополітичного альтруїзму“ у вигляді чергового „визволення“ вимагала розрахунку.

Зовсім іншою була ситуація Західньої України 1940-1950-их років, коли перспектива радянського „визволення" у галичан, які вже встигли ознайомитися з цією системою і цією культурою 1939 року, викликала жах і відчай.

У ставленні російської громадськости до українського національно-визвольного руху можна завважити певну культурно-психологічну особливість, котру визначив той-таки Ф. Достоєвський, який сказав, що люди завжди ненавидять тих, кому вони зробили зле. Адже російській свідомості, над котрою тяжіють старовинні племенні комплекси поділу світу за системою „свій-чужий“, а відповідно й моралі – на мораль для своїх і чужих, невимовно тяжко визнати тих, хто був об'єктивно проти Росії, проти її військ і при цьому мав рацію, а дії його були етично справедливі та історично виправдані. Для російської свідомости визнати історичну справедливість українського національно-визвольного руху 1940-1950-их років на західніх землях означає необхідність (логічну й моральну) засудити самих себе.

І тут постає питання про російську вину. Відомо, як тяжко розв'язувала питання національної вини німецька свідомість по Другій світовій війні. Вона його розв'язала, внаслідок чого німецька земля більше не є джерелом аґресії.

У Росії навіть порушення питання про російську вину сприймається як русофобія і національна зрада.

У російській свідомості існує своєрідний страх перед каяттям, перед визначенням своєї вини, що взагалі-то дивно для народу, котрий вважає себе християнським. Натомість дуже розвинений рефлекс звинувачення інших, які дуже рідко сприймаються як рівні з росіянами у своїх почуттях, переживаннях і стражданнях. Над усе це проявилося в останніх виступах Олександра Солженіцина, де глибоке співчуття і співпереживання з росіянами поєднуються з абсолютно глухою байдужістю до внутрішнього духовного світу неросіян, до їхнього болю, що сприймається письменником як щось за визначенням несуттєве і не гідне уваги.

Російський „міт бандєровщини“ нічого не розповідаєпро це героїчне явище української історії, але дуже багато може розповісти про специфічні національні хвороби російської свідомости.

ЦІКАВЕ І ПРИЄМНЕ

Поезія на 96-му році життя

Жителька села Перевередів Млинівського району Рівненської області Антоніна Ходзюк, коли їй пішов 96-ий рік, вирішила свою багатостраждальну долю описати у віршах. Жодного дня до школи вона не ходила – батьки були бідняками і не мали чим заплатити за навчання доньки. Жили в землянці, не мали шматка хліба. Довелося навіть тюрму пережити за участь у підпільному українському осередку. У своїй поемі вона пише:

Життя прожити –
це поле перейти
Із гострою колючою стернею
І зрозуміти мудрістю своєю,
Хто в цьому світі є насправді ти.
Сівач чи жнець,
чи, може, гуляй-вітер,
Що гне, ламає житнеє стебло.
Було в житті усяке, ой, було.
Так хочеться його
ще раз прожити.

А. Ходзюк шкодує, що раніше не помічала свого таланту. Вона пише:

Колись не стане баби Антошки,
І, може, сміятися
хтось буде трошки,
Що баба на старість
таке утяла –
Вірші складати в умі почала.
Тільки скажу наперед
я вам, люди,
Хай всіх минають суди-пересуди.
Добреє діло для люду й отчизни
Творити ніколи, ніколи не пізно.

Євген Цимбалюк

Вірші Антоніни Ходзюк уважно слухає її улюблениця – сусідка Уляночка Седик. Фото: Євген Цимбалюк

СПОРТ

„Чорноморська Січ“ діє і взимку

ВИПАНІ, Ню-Джерзі. – Спортово-виховна діяльність в Українському спортово-виховному товаристві „Чорноморська Січ“ не припиняється і протягом зими – проводяться вишкільні програми з юнацтвом і старшими спортовцями в спортовій залі Українського Американського Культурного центру Ню-Джерзі, в яких беруть участь близько 150 осіб.

Тренування з відбиванки проходять щосереди і щоп’ятниці. Їх проводять тренери Олесь Гладкий, Володимир і Орест Темницькі, Іванка Іваськів та кілька помічників.

Формуються дружини чотирьох вікових груп юнаків і юначок. Юнацька дружина виступає в турнірах американських шкіл.

Двічі на тиждень проводяться тренування трьох дружин копаного м’яча. Дві з них тренує Богдан Куцина, який готує молодь до другої половини сезону, ігри якого проходитимуть у відповідних вікових дивізіях Морріс-кавнті джуньйор сакер ліґи. Провідницею цих дружин є Розмері Андріян.

З першою дружиною, яка в минулому сезоні здобула звання чемпіона Центральної дивізії Ґарден-стейт сакер ліґи і Чашу цієї ліґи, щотижня проводять тренування Андрій Панас і Гриць Сергіїв. Провідником дружини є Микола Гординський.

В Байоні, Ню-Джерзі, в шкільному басейні проходять щотижневі тренування юначок і юнаків, яких готує до змагань професійна тренерка Марина Ноженко.

Шахові майстри „Ч. Січі“ Петро Радомський і Степан Стойко беруть участь в шахових змаганнях в Американському шаховому клюбі в Вест-Оранжі, Ню-Джерзі.

Омелян Твардовський

Відбулось жеребкування Евро-2012

ВАРШАВА. – 7 лютого відбулося жеребкування відбіркового турніру Чемпіонату Европи 2012 року, який на паритетних умовах приймуть Україна та Польща.

У жеребкуванні брали участь поляки Збіґнєв Бонек і Анджей Шармах, а також українці Андрій Шевченко та Олег Блохін.

Учасники були поділені на дев’ять груп. Відбірковий цикл турніру почнеться у вересні 2010 року і завершиться в листопаді 2011 року. У відборі візьме участь 51 команда – збірні боротимуться за 14 путівок у фінальну стадію, а ще два місця автоматично отримають господарі турніру. Гратимуть в групі A: Німеччина, Туреччина, Австрія, Бельгія, Казахстан, Азербайджан, в групі B: Росія, Словаччина, Ірляндія, Македонія, Вірменія, Андора, в групі C: Італія, Сербія, Північна Ірляндія, Словенія, Естонія, Фарерські острови, в групі D: Франція, Румунія, Боснія і Герцеґовина, Білорусь, Албанія, Люксембурґ, в групі E: Голяндія, Швеція, Фінляндія, Угорщина, Молдова, Сан-Марино, в групі F: Хорватія, Греція, Ізраїль, Латвія, Грузія, Мальта, в групі G: Англія, Швайцарія, Болгарія, Валія, Чорногорія, в групі H: Португалія, Данія, Норвегія, Кіпр, Ісляндія, в групі I: Еспанія, Чехія, Шотляндія, Литва, Ліхтенштайн.

Команди з однієї групи проведуть між собою по одній грі вдома і на виїзді. (*„Чемпіон“*)

Крах тенісних надій України

ХАРКІВ. – 7 лютого завершився чвертьфінальний поєдинок елітної світової групи Чаші Федерації з тенісу між чинними переможницями турніру – італійками – і національною збірною України. Підсумкову перемогу з рахунком 4:1 здобули італійки.

У перший день команди обмінялися перемогами – Альона Бондаренко перемогла Франческу Ск’явоне, а Катерина Бондаренко програла першій ракетці Італії Флавії Пенеті.

7 лютого успіх у запеклій боротьбі здобула Ф. Пенета, зробивши рахунок 2:1 на користь Італії. У вирішальному поєдинку К. Бондаренко, блискуче розпочавши зустріч, не змогла перемогти Ф. Ск’явоне, яка і принесла своїй збірній путівку до півфіналу.

Парна зустріч, яка вже нічого не вирішувала, також завершилася перемогою італійського дуету. Таким чином, збірна України завершила свої виступи у світовій групі федерації. (*„Чемпіон“*)

У березні відбудеться третій річний турнір копаного м’яча

13 березня у залі Українського Американського Культурного центру Ню-Джерзі відбудеться третій з черги турнір копаного м’яча, яким провадитимуть Андрій Панас, Гриць Сергіїв і Маріян Хамуляк.

До участи в турнірі запрошені українські дружини з штатів Ню-Джерзі, Ню-Йорк, Пенсильванія і Конектикат.

У двох попередніх турнірах трофеї здобула дружина „Леви“ – Стемфорд, Конектикат.

Омелян Твардовський

До 130-річчя від дня народження композитора Василя Безкоровайного

СИМФЕРОПІЛЬ. – В Білій залі Кримської філармонії 15 січня відбувся концерт „Повернення скарбів" з нагоди 130-річчя від дня народження композитора Василя Безкоровайного.

Відкрив програму жіночий вокальний ансамбль Симферопольського музичного училища ім. Петра Чайковського „Terra Tairica" під керівництвом Заслуженого працівника культури Автономної Республіки Крим Олени Прокопець виконанням творів „Отче наш", „Вечірня молитва", колядки „Ой, в Єрусалимі рано задзвонили" і щедрівки.

Внучатий племінник композитора, Заслужений працівник культури України, завідувач культурноосвітнім відділом Всеукраїнського інформаційно-культурного центру Богдан Безкоровайний розповів слухачам про маловідомі сторінки життя свого талановитого родича.

Б. Безкоровайний у 1999 році створив в Симферополі Науково-творче товариство ім. В. Безкоровайного, яке від 2000 року, за сприяння д-ра Євгена Стецькова (1921-2009), зятя композитора, провело 40 благодійних концертів у різних містах України, випустило компакт-диск В. Безкоровайного „Затремтіли струни" (Київ, 2002) та нотні збірники „Українські думки" для скрипки і фортепіяна (Симферопіль, 2004), „Сонати для фортепіяна" (Симферопіль, 2008), „П'єси на українські теми для фортепіяна в чотири руки" (Симферопіль, 2009).

Бурхливими оплесками учасники вечора зустріли виступ Заслуженої артистки України, солістки Кримської філармонії Наталі Безкоровайної. Саме їй належить честь у відкритті сольоспівів В. Безкоровайного. Солістка виконала під фортепіянний супровід Тетяни Єрмакової чотири вокальні твори мистця.

Ще один вокальний твір композитора –„Сон" на слова Тараса Шевченка виконав студент Кримського університету культури, мистецтв і туризму Федір Марченко (концертмайстер Ірина Семухіна-Боровська).

Поезію з музикою поєднала в мелодеклямації „Минають дні" на слова Т. Шевченка Олена Горковенко. Інструментальні твори В. Безкоровайного віртуозно виконали лавреат міжнародних конкурсів Олена Картелішева (фортепіян), Наталя Шапкіна (віолончель) та Ібраім Арабаджиєв (скрипка).

На завершення концерту з різдвяними привітаннями виступив відомий у Криму та за його межами ансамбль „Раданиця", яким керує Олена Політнєва. Юні артисти стали лавреатами міжнародних фестивалів у Франції та Голяндії, а на VII Всеукраїнському фестивалі „Різдвяний зорепад" у Києві здобули ґран-прі. Генеральний директор Всеукраїнського інформаційно-культурного центру Владислав Єрмаков повідомив, що спільно з Науково-творчим товариством ім. В. Безкоровайного досягнуто домовлености з керівництвом Тернопільської обласної адміністрації про присвоєння одній з музичних шкіл обласного центру імені композитора.

Мистецтвознавець Кримської філармонії Євгенія Матеєнко щиро подякувала за сприяння у проведенні цього мистецького заходу онукам композитора В. Безкоровайного – Ромі Лонґ-Стецьків і Андрієві Стецькову (США), Науково-творчому товариству ім. В. Безкоровайного та ін.

Заслужена артистка України, солістка Кримської філармонії Наталя Безкоровайна – виконавиця пісень Василя Безкоровайного.
Фото: Софія Райхман

Василь Безкоровайний. Фото 1907 року

З нагоди 130-річчя від дня народження В. Безкоровайного „Укрпошта" випустила художній маркований конверт.

Богдан Безкоровайний

Син золотого Поділля

Композитор Василь Безкоровайний народився 12 січня 1880 року в Тернополі. Перші лекції гри на фортепіяні давав йому батько, пізніше – сестра, яка досить добре грала. Ще учнем старших кляс української гімназії він створив хор і оркестру, а в 17-річному віці почав писати музику. Є свідчення, що першим його твором була пісня „Гей, хто на світі" на слова Івана Франка, а першим її виконавцем був очолюваний ним хор гімназистів. У той же час цю пісню виконував львівський хор „Бандурист".

В числі інших творів молодого композитора найвідомішою стала „Полуботко" („Віє вітер, віє буйний, бур'ян похилився") для мішаного хору в супроводі фортепіяна. Ця пісня припала до душі навіть авторові тексту – Богданові Лепкому, який вперше почув її у виконанні студентського хору університету в Кракові.

Після закінчення гімназії В. Безкоровайний навчався у Львівському політехнічному інституті і водночас – в Музичному інституті ім. Миколи Лисенка, однак, невдовзі захворів запаленням легенів і деякий час лікувався на узбережжі Адріятичного моря, а пізніше – у Карпатах. Саме тут, під впливом гуцульських мелодій, він написав декілька українських думок та популярні й донині „Спомини з гір".

Повернувшись до Львова, В. Безкоровайний закінчив навчання в університеті та інституті і отримав працю вчителя музики у Львівській академічній гімназії, де відразу узявся за створення учнівської камерної оркестри та став заступником диригента „Львівського бояну". Це давало змогу заробити на подорожі, і за короткий час він побував у Відні, Парижі, Берліні й Лондоні.

Просвітницькі організації запросили композитора до Станіславова, де він керував „Станіславським бояном" і симфонічною камерною оркестрою, вчителював в українській гімназії, писав пісні. Дуже вчасно з'явилася його пісня „Не хиляйте вділ прапора" на слова Б. Лепкого.

Не хиляйте вділ прапора,
Лиш держіть його високо
І не знайте, що покора –
Страх нікчемний, думка хора.

Цю пісню підхопили маси. Не було в Галичині хору, який би її не співав, а особливо патріотично налаштована молодь.

Однак, невисока платня не влаштовувала композитора, і 1918 року він повернувся до Тернополя, де став вчителем музики рідної гімназії. Тут його любили всі і всюди.

Та почалася польська окупація. 1919 року В. Безкоровайного арештувала поліція. Розповідає І. Назарко: „Одного дня польська поліція впала до нашої гімназії під час науки, зробила ревізію, знайшла в кишенях деяких „семаків і восьмаків" револьвери, а навіть ручні гранати. Арештувала хлопців, а з ними деяких вчителів, як нашого улюбленого господаря класу і вчителя співу Василя Безкоровайного... Після декількох тижнів наші вчителі повернулися з польської в'язниці змарнілі й збідовані, але за це ми ще більше їх полюбили".

1920 року В. Безкоровайний одружився зі своєю ученицею Стефанією Стеблицькою, яка мала неабиякі здібності до музики та драматургії. Вона, разом з чоловіком і учнями української гімназії, активно взялася за постановку цілого ряд драматичних дитячих і дорослих вистав. У цей же час у сім'ї Безкоровайних народилася донька Неоніла (відома в майбутньому співачка і драматична акторка).

Ті роки були особливо плідними для мистця. Один за одним з'являються його численні фортепіянні та скрипкові твори, сольоспіви й хорові обробки. Серед них „Українська рапсодія", „Пісня без слів", „Заграй мені, цигане старий", „Вечірні мрії", „Козаченьку, куди йдеш?", „Думи мої" й інші.

1922 року В. Безкоровайний відкриває при товаристві „Боян" філію Львівського музичного інституту ім. М. Лисенка. На той час „Боян" був найкращим мішаним хором у місті.

Композитор працював із хором плідно й продуктивно, про що свідчать численні твори, які хор виконував на концерті до 30-ліття музичної діяльности композитора, що відбувся в червні 1928 року.

Польській владі не сподобалась така активна діяльність В. Безкоровайного, і його перевели до Золочева, а згодом і зовсім усунули від праці в школі. Та це не зупинило мистця. У Золочеві композитор організував смичкову і духову оркестри, разом з дружиною влаштовував театральні вистави.

1935 року сім'я Безкоровайних переїхала до Львова. У вересні 1939 року в західню Україну прийшли більшовики. Служби НКВД тримали в арешті Неонілу, звинувативши її в націоналістичній діяльності.

Розпочалася Друга світова війна. 1944 року сім'я Безкоровайних еміґрувала до Австрії, де В. Безкоровайний керував церковним хором та продовжував писати музику.

У 1949 році Безкоровайні виїхали до США і оселилися в Бафало, Ню-Йорк. Композитор працював у філії Музичного інституту ім. М. Лисенка, заснованій Михайлом Гайворонським у Ню-Йорку, його обрали головою мішаного хору Українського Конґресового Комітету Америки.

У листопаді 1956 року на концерті в „Кляйнганс Мюзік гол" у виконанні великої симфонічної оркестри вперше прозвучала його „Українська Різдвяна увертюра", що викликала захоплення американських слухачів.

У Бафало В. Безкоровайний заприятелював з поетом Леонідом Полтавою, і вони створили дитячу оперу „Червона шапочка", прем'єра якої відбулася у 1959 році. З'явилися сольоспіви, написані для відомого в Канаді баса Йосипа Гошуляка, для Михайла Голинського.

Творча спадщина композитора налічує понад 350 творів. 40 з них – для скрипки, 80 – для фортепіяна, декілька – для віолончелі, хорові твори та сольоспіви.

Ще за життя композитора в США було видано дві його збірки фортепіянових творів. Сам композитор намагався виступати перед слухачами. У березні 1961 року на одному із концертів у Бафало він виступав разом із своєю донькою Н. Безкоровайною-Стецьків.

В. Безкоровайний неодноразово бував у Торонто на концертах його творів. Тут його радо зустрічали учні музичної студії Оксани Бризгун-Соколик, яка донині є палкою шанувальницею і пропаґандисткою його творчости. 5 березня 1966 року В. Безкоровайний помер у Бафало, де його й поховано. Проминули літа, та залишилися добрі діяння мистця.

Анатолій Житкевич,
член Національної спілки письменників України

ПРЕСОВИЙ ФОНД, січень 2010 р.

500 дол.	Мазури Л. і Н.	Mountain Lakes, NJ
200	Латишевські	
	Ганна і Олександер	Sag Harbor, NY
100	Перейма Марта	Arlington, VA
	Курилко Б.	Darien, CT
55	Балагутрак-	
	Боднар Лідія	Houston, TX
	Криштальські	
	Віра і Ярослав	Forest Hills, NY
	Макар Євген	Mountainside, NJ
	Масюк Юрій	Alexandria, VA
	Ставничий Юрій	Kinnelon, NJ
50	Берегулько Павло	Columbia, SC
	Кічоровська Теодозія	Briarwood, NY
	Фаріон М.	Chicago, IL
	Подпірка Р.	Whitestone, NY
45	Гарасимяк Андрій	New York, NY
40	Савицький Роман	Croton on Hudson, NY
35	Легкий Ярослав	Amherstburg, ON, Can.
	Орисюк Віліям	Vancouver, BC, Can.
30	Бук Юрій	Las Vegas, NV
	Крівой Володимир	E. Bridgewater, MA
	Ощипко Григорій	Outremont QC, Can.
	Козбур Т.	Buena Park, CA
25	Бадинський Р.	Phoenix, AZ
	Бонакорса Х.	Belleville, NJ
	Бойд В.	Lake Suzy, FL
	Ґавдяк І.	Columbia, MD
	Кардашинець Т.	Berkley, NJ
	Карпенко О.	Perrysburg, OH
	Кокольський Р.	Sicklerville, NJ
	Крупа Л.	Morristown, NJ
	Крупа Т.	Morristown, NJ
	Криволап Ю.	Baltimore, MD
	Левко М.	Little Falls, NJ
	Небеш І.	Cleveland, OH
	Семків Я.	Boiling Springs, PA
	Шевченко Л.	Bridgewater, NJ
	Шевчук І.	Yonkers, NJ
	Слюзар Н.	North Port, FL
	Трухлий Л.	Chicago, IL
	Турчинюк Б.	Elkins Park, IL
	Тисовський Ю.	Amherst, NY
	Вальчук Ю.	Annandale, NJ
	Безубяк Анастазія	North Fort Myers, FL
	Боївка Михайло	Lorain, OH
	Голінаті Меріон	
	і Микола	Manchester, NJ
	Карпенко Андрій	Des Plaines, IL
	Кифор Карпо	New York, NY
	Латишко Микола	Etobicoke, ON, Can.
	Музичка Ярослав	Canton, OH
	Заболотна Параня	Camdenton, MO
	Женецька Ольга	Yonkers, NY
20	Яшко Микола	Mc Kinney, TX
	Колісник Роман	Toronto, ON, Canada
	Рудий Стефан	Philadelphia, PA
	Шеремета Марко	Chivago, IL
	Соляник Віктор	Boulder, CO
	Сорощак Володимир	Chicago, IL
	Васічко Володимир	Flemington, NJ
20 дол.	Ясінська Тетяна	Silver Spring, MD
	Гірняк М.	Dulles, VA
	Ликтей К.	Utica, NY
	Субчак Б.	Canton, OH
15 дол.	Ціко М.	Southgate, MI
	Кальман Н.	Fort Collins, CO
	Кровицький Я.	Farmington Hills, MI
	Куціль Р.	Rochester, NY
	Мірчук І.	Willow Grove, PA
	Пришляк О.	Wethersfield, CT
	Слиж В.	Woodside, NY
	Бекерська Анна	Utica, NY
	Бойцуняк Олена	Warren, MI
	Бурак Любов	Easton, PA
	Ціки Марія і Микола	Southgate, MI
	Данилюк Петро	Hyattsville, MD
	Дорожинська Марія	North Port, FL
	Гінтон Надія	Toledo, OH
	Грамяк Мирон	North Port, FL
	Ольшанівська Божена	Newark, NJ
10	Біляк Роман	Kenosha, WI
	Худьо Богдан	Short Hills, NJ
	Демянчук Ольга	Parma, OH
	Долінай Олександер	Hatboro, PA
	Дубик Анастазія	Seven Hills, OH
	Фарботник Михайло	Syracuse, NY
	Отці-Василіяни	Warren, MI
	Фрідріх Петро	North Port, FL
	Гетьманський	
	Володимир	North Port, FL
	Григорчук Наталія	Chicago, IL
	Кашун Марія	Bronx, NY
	Копистинський Йосиф	Phoenix, AZ
	Коропей Ніна	Johnston, RI
	Куріній Михайло	Berlin, MD
	Ліщук Володимир	South River, NJ
	Микич Данило	Clifton, NJ
	Мир Патриція	Philadelphia, PA
	Обаранець Галина	Pt. Pleasant Beach, NJ
	Олиник Степанія	Warm Mineral Spr., FL
	Радловський Богдан	Elmwood Park, IL
	Рішко Ірина	St. Petersburg, FL
	Шанти Олександра	
	і Юрій	Toronto, ON, Canada
	Скрибайло Степан	Charlottesville, VA
	Смага Анна	Syracuse, NY
	Свєчковська Галина	Berkeley Springs, WV
	Сива Анна	Chula Vista, CA
	Верига Оксана	Toronto, ON, Canada
	Васічко Іван	Carteret, NJ
	Гафткович Н.	Wethersfield, CT
	Ганкевич І.	Yonkers, NY
	Гаврилюк Г.	Jersey City, NJ
	Гнатковський В.	Bayside, NY
	Голюка А.	New York, NY
	Іванчук Р.	Leesburg, VA
	Касків Д.	Warren, MI
	Комарницький С.	Westbury, NY
	Корчинський Р.	Pittsburgh, PA
	Лушняк О.	Chicago, IL
	Мацко С.	Hoffman Estates, IL
10 дол.	Мазяк Р.	Bloomfield Hills, MI
	Мицьо М.	Old Bethpage, NY
	Рабій І.	Utica, NY
	Руб Ю.	Belleville, MI
	Скрипкевич Я.	Warren, MI
	Слиж Р.	Raleigh, NC
	Ставничий М.	Silver Spring, MD
	Таран Б.	Norfolk, VA
	Вох Д.	East Hanover, NJ
5	Білоуси Стефанія	
	і Теодор	Jersey City, NJ
	Черко Лаврин	Omaha, NE
	Химинець Марія	North Port, FL
	Данилюк Анна	Warren, MI
	Ґолія З.	Tarpon Springs, FL
	Ґордон Валентина	Port Charlotte, FL
	Гумницький Лев	North Royalton, OH
	Гурин Тамара	Miami Beach, FL
	Іванів Теодор	Liverpool, NY
	Качмар Христина	Media, PA
	Казанівський Орест	Chicago, IL
	Кордупель Тетяна	Parma OH
	Кравчук Анна	North Port, FL
	Квасовська Ірина	Taberg, NY
	Лебедь Дмитро	Kent, WA
	Мельничук Едвард	Cranford, NJ
	Мостович Леонід	Ponte Vedra Bch, FL
	Нагребецький Роман	Halifax, NS, Canada
	Наваринський Мирон	North Port, FL
	Павленко Павло	Mokena, IL
	Полатайко Осип	Bethel Park, PA
	Пращик Григорій	West Easton, PA
	Рибак Роман	St. Paul, MN
	Савка Лариса	Des Plaines, IL
	Склепкович Б.	Rutherford, NJ
	Сливка Анна	Long Island City, NY
	Старух Теофіль	Alexandria, VA
	Щеснюк Евдокія	Honey Brook, PA
	Верхогляд Микола	Glendale Hts., IL
	Вітрик Євгенія	Minneapolis, MN
	Возний Микола	Cumberland, RI
	Чарториський В.	Brooklyn, NY
	Данилик О.	Houston, TX
	Демидович С.	Livingston, NJ
	Гут А.	Moretown, VT
	Лабінський П.	Cherry Hill, NJ
	Макс Я.	Spring Hill, FL
	Остапюк Е.	South Haven, MN
	Пастушек В.	New York, NY
	Семенюк О.	East Hanover, NJ
	Слук Н.	Sloan, NY
	Стадник С.	Chicago, IL
	Стельмах І.	Glastonbury, CT
	Волчук О.	Cherry Hill, NJ
	Забіяка А.	Silver Spring, MD
4	Дзвінка Михайло	Sarasota, FL

Разом: 3,544 дол.

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи" – найстаршої української газети в світі.

ЗБОРИ 47 ВІДДІЛУ УНС
Неділя, 21 січня 2010 р.

Бетлегем, ПА – Загальні збори 47 Відділу УНС Т-ва ім. Ольги Басараб відбудуться в неділю, 21 лютого 2010 по Службі Божій в залі церкви св. Йосафата при Union Boulevard and Kenmore Ave., Bethlehem, PA. Головна тема – вибори та підготовка до 37 Конвенції УНС. По дальші інформації просимо телефонувати
(610) 867-4052

ФІЛАТЕЛІЯ

Нові поштові марки (2009 рік)

Фраґмент бльоку „Маяки в Україні“ (художник Наталя Фандікова).

Поштова марка „З Новим роком!“ (художник Тетяна Нестерова).

Поштовий бльок „Природний заповідник „Ґорґани“ (автор Миколай Кочубей).

Поштовий бльок „Мінерали України“ (художник Лариса Мельник).

Поштові марки серії „Українська пісня“ (художник Миколай Кочубей).

Марки, присвячені сортам винограду „Сухолиманський білий“ (зліва) та “Мускат білий“ (художник Оксана Тернавська).

Поштова марка „З Різдвом Христовим!“ (художник Наталя Фандікова).

Наш Брат

авіяконструктор і математик

Ігор Орест Богачевський

помер 4 лютого 2010 р., на 82 році життя
у Лос Аламос (Нью-Мексіко)

Він народився 7 вересня 1928 р. в Сокалі в Україні.

У 1948 році він поселився у США,

був вояком в Американській Армії і воював в Корейській війні.

Здобув вищу освіту в Ню-Йоркському Університеті (BS і PhD).

На протязі 40 років він працював науковцем в оборонній і зокрема ракетній індустрії та здобув кілька патентів, серед них щось, що називається “Bohachevsky Function, used as a benchmark test for optimization algorithms.”

Заупокійна Служба Божа відбулася 10 лютого 2010 р. о 10:30 ранку у церкві Nativity of Blessed Virgin Mary, 80 Livingstone Avenue, New Brunswick, NJ 08861.

Після Служби Божої поховання на цвинтарі св. Андрія в Савт Баунд Бруку, Н. Дж.

Замість квітів на могилу пропонуємо пожертви на Ukrainian Museum and Library of Stamford, 161 Glenbrook Rd. Stamford, CT 06902 (перша адреса Ігоря в Америці).

Марія Одежинська і Марта Богачевська-Хомяк, сестри

З жалем повідомляємо, що в п’ятницю, 5 лютого 2010 р. відійшов у Божу вічність наш найдорожчий ТАТО, ДІДУСЬ і БРАТ

СВ. П.

ВОЛОДИМИР СОРОЧАК

Нар. 22 лютого 1922 р. в Явірнику Рускім, Україна, тепер Польща.

Колишній Командир куреня УПА і голова Об’єднання УПА США і Канади (2 каденції), фінансовий референт Об’єднання УПА.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок, 9 лютого в Українській католицькій церкві св. Володимира у Чікаґо, а відтак похорон на Elmwood Cemetery у River Grove, IL.

У глибокому смутку залишені:

син – МАРКО СОРОЧАК з дружиною ЯЗМІН (JAZMIN) та донькою АЛЕКСАНДРОЮ
дочки – ГЕРІЄТ (HARRIETT) з мужем ЛЕНАРД (LENARD) ПАЛУСІ і родиною
– КРИС (CHRIS) з мужем ДЖАНОМ МЕСИК і родиною
– СУЗІ КЕННЕДІ
сестра – ЕВГЕНІЯ АНДРУХОВИЧ з родиною в Австралії
брат – МИРОСЛАВ з родиною у Франції
братова – ОЛЬГА СОРОЧАК в Україні
племінники – ВОЛОДИМИР СОРОЧАК з родиною у Львові
– ГОРДІЙ АНДРУХОВИЧ з родиною в Австралії
– ОЛЕСЬ АНДРУХОВИЧ з родиною в Австралії
– ДЕНИС СОРОЧАК з родиною у Франції
– ОЛЕКСАНДЕР СОРОЧАК у Франції
– НИКОЛ з родиною у Франції
кузинки – ЛЄНА ФУР з родиною в Дрогобичі
– ЛЮБА ГОРАЛЬКО з родиною в Дрогобичі
– ОЛЬГА СОРОЧАК з родиною в Дрогобичі

та ближча і дальша родина в Америці, Україні, Франції та Австралії.

Вічна Йому пам’ять!

Замість квітів просимо складати пожертви на „Літопис УПА“: P. O. Box 97, STN. „C“ Toronto, Ontario M6J 3M7 Canada.

Після довгого трудолюбивого й боговгодного життя, 13 грудня 2009 р. в Чікаґо, відійшла до Вічности на 105 році життя

СВ. П.

СТЕФАНІЯ КОСТІВ-КОЧІЙ

Пл. сеніор, член куреня “Ті, що греблі рвуть”, громадська і кооперативна діячка в Стрию і на еміґрації, прикладна членкиня Католицької Акції і жертовна парафіянка катедри св. о. Миколая в Чікаґо.

Похоронні відправи відбулися в п’ятницю, 18 грудня, а похорон у суботу, 19 грудня 2009 р. з катедри на парафіяльний цвинтар св. о. Миколая.

Цією дорогою рідні й приятелі Покійної складають щиру подяку всім, хто брав участь у відправах та відпровадив тіло на вічний спочинок.

Висловлюємо глибоку вдячність Преосвященному Владиці Іннокентієві, ЧСВВ та Високопреподобному о. Богданові Налиснику, ректорові катедри, за похоронні обряди й о. дияконові Михайлові Городиському за спів під час Панахиди, св. Літургії і на цвинтарі. Щира подяка о. Богданові Калинюкові, настоятелеві православної церкви Пресвятої Трійці, який помолившись біля домовини Покійної сам відспівав Панахиду.

Дякуємо проф. д-рові Миронові Куропасеві, який віддав шану Покійній в імені Українського Народного Союзу та передав кондоленційний лист від Головного Предсідника Стефана Качарая. Покійна Стефанія Кочій була довголітнім, дуже активним секретарем Пластового Відділу (472) УНС.

Зворушливим було слово прощання пл. сен. Таїси Бровар від членів їхнього куреня, за яке ми дуже дякуємо. Ми вдячні пл. сен. Романові Завадовичеві станичному Пласту в Чікаґо, який, прощаючи св. п. Стефанію Кочій, дуже вірно схарактеризував її, підкреслюючи, що впродовж цілого життя була вона вірна пластовій присязі й законові. Наша подяка юнакам, юначкам та ст. пластунам, присутнім на Панахиді з курінним прапором, та всім пластунам за зворушливий церемоніял прощання під звуки традиційного “Ніч вже йде...” Від серця пливуча подяка пані Ані Гуцуляк, яка в минулому, до 2006 року, опікувалася п. С. Кочій, а особлива вдячність дорогій Ірині Косаревич, яка опісля, до останнього віддиху, була при ній.

Складаємо подяку Похоронному заведенні Музика за зразкове пере ведення всіх справ, пов’язаних з похороном. Наше “спасибі” п. Валєрії Чичулі за мистецькі вінки і чудові квіти.

Сердечна подяка за жертви на Заупокійні св. Літургії (Ірині Косаревич, Марії Юревич, Ірині Гладкий, Оксані Кральці) й за пожертви на різні цілі для вшанування пам’яті Покійної, а це на: Українську Скавтську Організацію “Пласт” (д-р Володимир і Євстахія Ястрембські, д-р Ярослав і Ярослава Панчуки, д-р Андрій і д-р Таїса Бровbooкі, д-р Григорій і Галина Щербанюки, Ореста Фединяк, Роман і Наталія Завадовичі, Анатолій і Люба Коломийці); на Українську катедральну школу св. о. Миколая (Ксеня Ганкевич-Раковська, Іванна Ґорчинська, д-р Павло Пундій, д-р Богдан і Орися Ткачуки, Юрій і Марія Дурбак-Миськів, Євген Іванків, Ліда Ткачук, Діня Заяць); на катедру св. о. Миколая (Марта й Олександра Бородайко, Ярослав і Марія Ганкевичі).

Всім, хто прийшов помолитися і віддати поклін, ще раз щире українське спасибі ! Нехай Господь відплатить усім сторицею!

Вічна пам’ять Покійній!

Вдячні

Родина Кліщів і родина Ткачуків

Повідомляємо, що

23-го лютого, 2010 р., о 9-ій год.

в церкві Благовіщення Пресвятої Богородиці
при 1206 Valley Rd., Melrose Park, PA

буде відправлена Служба Божа

в сороковий день після смерти

св. п. мґр. Богдана Лисяка

Про молитви ласкаво просять
дочки Анна і Лідія.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА В АМЕРИЦІ

повідомляє своїх членів та громаду, що 21 січня 2010 р. відійшов з цього світу

дійсний член НТШ-А

д-р Михайло Палій

Бібліотекар та історик, ініціятор заснування Бібліотечної комісії при НТШ-А

Автор праць

„The Anarchism of Nestor Makhno 1918-1921: an Aspect of the Ukrainian Revolution" (University of Washington Press, 1977),

„Ukrainian-Polish Defensive Alliance" (CIUS Press, 1995).

Рідним складаємо співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

Управа НТШ в Америці

З глибоким жалем ділимося, що 9 грудня 2009 р. відійшов у вічність наш найдорожчий і ніколи незабутий

СВ. П.

ЮРІЙ БОГОСЛАВ МАРЕНІН

винахідник в IBM, організатор копаного мяча для молоді в Сан Гозе, Каліфорнії, провідник Місії Св. Володимира і активний член громади. Нар. 29 квітня 1937 р. в Озорков, Польща.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 19 грудня 2009 р. в Gates of Heaven цвинтарі в Лос Алтос, Каліфорнія.

Залишені в глибокому смутку:

Дружина – Галина
Сини – Йосафат з дружиною Темі
– Юрій з дружиною Адріен
Дочка – Наталія з чоловіком Ярославом
Внуки – Йосеф і Александер Маренін
– Ема, Мая і Софія Сидір
Брат – Андрій з дружиною Лідою
Вуйко – д-р Роман Филипович
Родина – С. Стебельська, Богданович, Салдан, Маренін та дальша родина в Україні.

Вічна Йому Память.

У ДЕСЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої найдорожчої
МАМИ, БАБУСІ, СЕСТРИ

СВ. П.

СТЕФАНІЇ ЛЕШКО
з дому БОЛЬОВСЬКА

будуть відправлені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

у слідуючих церквах:

середа, 17 лютого 2010 р.

- в церкві св. Тройці в Дрогобичі, Україна;
- в церкві св. Івана Хрестителя в Синевидську Вижнім, Україна;
- в катедрі св. Юра у Львові, Україна;

четвер, 18 лютого 2010 р.

- в церкві св. Юра в Ню-Йорку о год. 9:30 ранку;

понеділок, 22 лютого 2010 р.

- в церкві св. Духа в South Deerfield, MA о год. 9:00 ранку;

син – Ярослав з дружиною Аллою
внучка – Адріана
сестра – Марія Кручай

У глибокому смутку повідомляємо приятелів і знайомих, що 30 грудня 2009 р. відійшла у вічність в Аламо, Каліф. наша найдорожча
МАМА, БАБУНЯ та СЕСТРА

СВ. П.

ОЛЬГА БАЛАБАН

нар. 30 листопада 1925 р., Бердичів, Україна
вдова по св. п. інж. Василеві Балабану, котрий помер в травні 2008 р.

Ольга одружилася з інж. Василем у 1951 р. Мали три доньки, яких виховували у Ню-Йорку.

Батьківщина була близька Її серцю, та ступінь маґістра педагогічних наук заохотили Її до навчання української мови, культури та історії.

Праця Її мужа в American Electric Power змусила їх переїхати до Worthington, OH, а 24 роки пізніше у 2007 р. до Walnut Creek, CA.

Тлінні останки спочили в каплиці All Saints at St. Luke Episcopal Church, 5923 Royal Lane, Dallas, TX.

Залишилися у смутку:
доньки – ЛЕСЯ з мужем ДЖІМОМ
– МАРІЯ з мужем РЕЄМ і родиною
– АННА з мужем ДАВИДОМ і родиною
внучки – ДЖЕЙМІ, ЛІСА і ДЖЕСИКА
сестра – ОКСАНА ГЕРУС з родиною.

„Святий Боже, святий, кріпкий, Святий Безсмертний, осели душу Її там, де всі Праведні спочивають".

Вічная пам'ять із роду в рід!

У глибокому смутку повідомляємо усе українське громадянство, що 1 лютого 2010 р. відійшла у вічність акторка української сцени і колишня учителька балетної школи у Філядельфії. Член ОМУСУ, віддана науці і християнській церкві. Ціле своє життя була відданою християнкою. Христина понад усе любила Ісуса Христа. Любила театр і клясичну музику, була ученицею піяніста Романа Савицького. Нагороджена почесною грамотою Спілки Театральних Діячів України.

СВ. П.

ХРИСТИНА ОЗАРКІВ

ПАРАСТАС був відправлений 10 лютого 2010 р.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 11 лютого 2010 р. в Українській католицькій церкві св. Миколая у Філядельфії, Па., а відтак на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі, Па.

У безмежному горі:

сестра – МАРТА (ТУСЯ) ОЗАРКІВ
кузинка – СОНЯ ЛОПАТИНСЬКА
кузини – ЛЮБОМИР ЛОПАТИНСЬКИЙ з ріднею
– ЮРІЙ ЛОПАТИНСЬКИЙ з дочкою АДРІЯНОЮ та її мужем ЕВГЕНОМ ПАВЛИШИНОМ і ріднею
та ближча і дальша родина в Америці, Україні і Канаді.

Про молитви за душу Христини просить сестра.

Вічна Їй пам'ять!

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська • 973-292-9800 #3040* • adukr@optonline.net

• НА ПРОДАЖ •

На продаж люксусовий апартамент у North Port, FL, в українському кондомініюмі на 3 поверсі,: мебльований, 2 спальні, 2 лазнички, 2 елевейтори, катедральні стелі, 3 роки кондиціонер. Нова 5/8 інча твердого дерева підлога і керамічні плити. Крите паркування, басейн з підігрівачем. Ціна 135,000 дол.
Тел.: (941) 426-0080

• РІЗНЕ •

*Куплю **картини** старих українських мистців до своєї приватної колекції. Оплата за домовленістю.*
Тел.: (312) 330-0956
Михайло

Користуйтеся архівом „Свободи" в інтернеті
svoboda-news.com